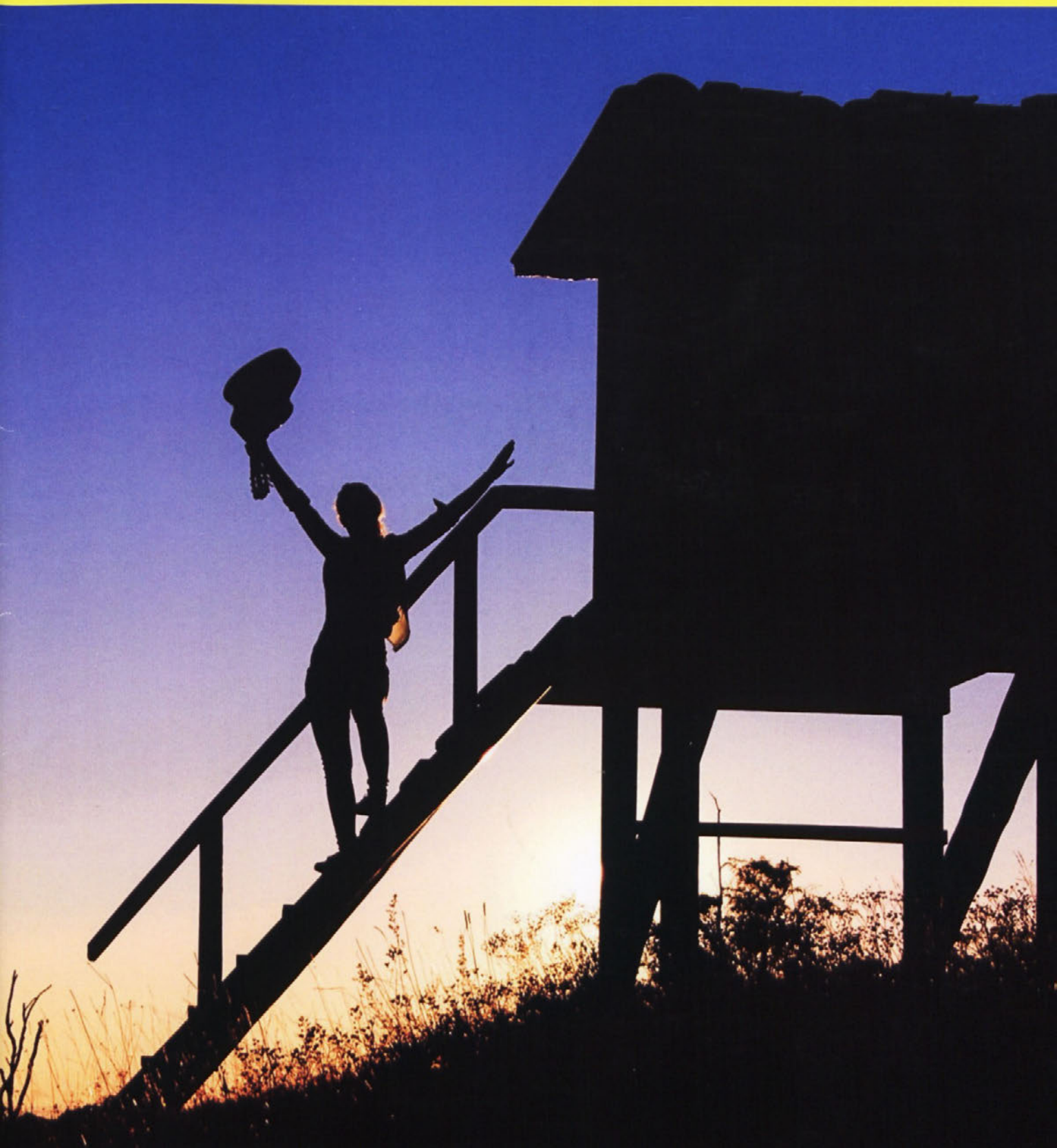

ISKRE

2016/17, ŠTEVILKA 2, LETNIK 49

Kazalo

Projektni škofijc

- ♦ Pot do lepote 2
- ♦ Izmenjave profesorjev 5
- ♦ Lov na rovaša 6
- ♦ Škofijci v Bruslju 8
- ♦ Eko kamp Belli 11

Škofijc prostovolji

- ♦ Biti prostovoljec 12

Športni škofijc

- ♦ Konec šolskega turnirja 13
- ♦ Šahovski turnir – je šah šport? 14
- ♦ Športna izmenjava 14

Škofijska domačica

- ♦ Obisk pri škofu Juriju 15
- ♦ "Mind the Mind" 15
- ♦ Škofijci bodoči novinarji? 16
- ♦ Španci v Vipavi 18
- ♦ Škofijc z vidika odnosov 20
- ♦ Kras, planeta Zemlje okras 22
- ♦ Kje je ključ? 25
- ♦ Bolje graditi ali podirati? 26

Domski škofijc

- ♦ Dan D 27
- ♦ Post v dijaškem domu 28
- ♦ Sladkor in zdravje 28
- ♦ Povezani zmagujemo-zmrzujemo 29
- ♦ Šmarnice 30
- ♦ Je ratala ena (z)mešana!? 32
- ♦ Izkustvo invalidnosti 32
- ♦ Domski piknik pod arkadami 33

Duhovni škofijc

- ♦ Duhovni vikend za birmance 34

Kulturni škofijc

- ♦ Prešernova proslava 35
- ♦ Predstava Peter Kušter 36
- ♦ Predstava Tartuffe 36
- ♦ Pevska zbora 37

Škofijc iter facit

- ♦ Utrinki iz Budimpešte 38
- ♦ Ali ste vedeli, da ... 40
- ♦ Vtisi o Rimu 42

Škofijc širi obzorja

- ♦ ŠGV-jevci že sedmič zlati 43
- ♦ Kemija z mislijo na jutri 44
- ♦ Kemijski večer 44
- ♦ Antimon 45

Škofijska estrada

- ♦ Bright Night 46

Pišočki škofijc

- ♦ Gigi in Štefanja 48
- ♦ Papir 49
- ♦ Zakaj? 50
- ♦ Sama 51
- ♦ Razmišljanja ob Tagorejevih citatih 52
- ♦ Torek 54

Izziv za škofijca

- ♦ Rebusa 55
- ♦ Spomini ostajajo 56

Kolofon

IZDAJATELJ

Škofijska gimnazija Vipava

GLAVNI UREDNIK

Aleks Birska Jogan, 3. b

UREDNIŠKI ODBOR

Aljaž Bratina, 4. a

Klara Vrabec, 4. b

ZVESTI SODELAVCI

Karmen Bogataj, 3. a

Tinkara Božič, 2. a

Monika Gorjan, 4. a

Flora Hodak, 1. c

Tamara Humar, 1. c

Klara Kavčič, 1. c

Maja Kobal, 2. a

Tea Kocman, 3. b

Rebeka Mamič, 3. a

Manca Štekar, 4. a

Lucija Pišot, 2. a

Benjamin Žbogar, 3. c

OBLIKOVANJE

Aleks Birska Jogan

Flora Hodak

FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI

Nik Vidmar, 2. b

MENTORSTVO

Tatjana Božič, prof.

LEKTURA

Tatjana Božič, prof.

TISK

Trio d.o.o., Ajdovščina

NAKLADA

100 izvodov

ELEKTRONSKI NASLOV

iskre@sgv.si

Vipava, junij 2017

Uvodnik

Tarararam! Sporočamo, da so pred vami nove Iskre, čisto sveže, morda še nekoliko tople od tiskalnega stroja. ☺ Upamo, da vam ponujamo prijetno in kvalitetno poletno branje, pa naj to opravilo poteka na plaži, v gorski koči, viseči mreži ali kjerkoli, kamor vas bo zaneslo srce. ☺ Kaj vam torej ponujamo?

Najprej ste ljubitelji narave in znanosti vabljeni k branju o dveh biološko-geografskih izmenjavah, o problematiki zaježevanja rek, o dogodku Kemija z mislijo na jutri in kemijskem večeru, spoznali pa boste tudi kemijski element antimon.

Sledijo strani za bodoče politike in komentatorje aktualnega družbeno-šolskega dogajanja. Preberite, kako so trije dijaki kot pravi evroposlanci zastopali slovenske barve v Bruslju, zakaj postati prostovoljec, kakšna je stvarnost novinarstva, kako sladkor vpliva na zdravje, o invalidnosti in gradnji medsebojnih odnosov na Škofijski.

Kulturniki in glasbeniki boste na svoj račun prišli ob člankih o monokomediji naše dijakinje, Prešernovi proslavi, delovanju mešanega in mladinskega pevskega zbora. Ponujamo še komentarja o predstavah Peter Kušter in Tartuffe in predstavljamo šolski bend "Bright Night". Oboževalci umetnosti pa brž obrnite na zadnje strani, kjer vaš čakajo poezija, razmišljanja ob citatih Rabindranatha Tagoreja in odlomek izvirnega dramskega besedila Zale Rojc, pa še čudovite fotografije za povrh.

Za neustavljive športnike sta tu športna izmenjava in športno srečanje dijaških domov, za tiste nekoliko bolj ustavljive pa šahovski turnir. ☺

In še tisti, ki se še niste odločili, kje boste začeli prebirati ta časopis. Lahko se odpravite po "poti lepote" v Grenoble, v Budimpešto, Rim ali na Dunaj. Morda pa je letos čas za spoznavanje domovine, na primer Krasa ... Vse te destinacije smo nekateri že preverili in svoja doživetja skrbno zabeležili.

Ob vsem, kar boste počeli poleti (tudi če je to ležerno poležavanje, odmik od naporenega življenja šolajočega se mladostnika) pa ne pozabite na prijatelje in sošolce, ki vas bodo septembra pričakali v Vipavi, nekateri pa oktobra v Ljubljani, Mariboru, Kopru ali kjerkoli že boste nadaljevali svoje izobraževanje. Bodite pogumni, vztrajni in upajte si stremeti k ciljem in željam, ki se vam zdijo vredni. Zasedujte jih in ne podlegajte praznim besedam! Razmišljajte in bodite svobodni, v svoje življenje pa vpletajte potrpežljivo ljubezen vseh barv in odtenkov: nedolžno belo, goreče rdečo, umirjeno zeleno, romantično rožnato ali pa kar kombinacijo vseh barv. Če je zraven srce, že ne more biti napačna ...

To je najverjetneje moj zadnji uvodnik, saj s to številko uradno predajem mesto glavnega urednika. Po dveh letih bdenja nad vsem, kar se dogaja s šolskim glasilom, predvsem pa po dveh letih krasnih in nepozabnih trenutkov, ki mi bodo zagotovo ostali v spominu, sem se zaljubil v ta časopis in v ljudi, s katerimi smo ga ustvarjali. Hvala vsakemu posebej! Svojim naslednikom želim veliko uspehov, potrpljenja in veselja nad izdelki, ki jih boste naredili. Dajte Iskram dušo in ustvarjajte jih s srcem, tako bo vaš trud zagotovo poplačan. Komaj čakam naslednjo številko. ☺

Aleks Birska Jogan, glavni urednik

SEMENISKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

SKR

Inv. št.
19000

Škofijska gimnazija

Članek je nastal ob izmenjavi Erasmus+, Language in motion v francoskem mestu Grenoble.

Pot do lepote

Od nekdanj sem ob listanju modnih revij, gledanju filmov ali fotografij iz Francije želela tja. Zame je to država unikatne in posebne lepote. Vsekakor me resničnost ni razočarala. Krasne ulice, vsaka stavba posebej je čudovita, na okrašenih balkonih rože, tlakovane ceste. In moda! Seveda ne dajejo vsi ljudje enakega poudarka izgledu (podobno kot kjerkoli drugje po svetu), pa vendar sem opazila pravo francosko modo. Posebej so mi padli v oči krasni vzorci na bluzah, srajčkah, hlačah ... Pa tudi urejenost, fina obutev in krila. Zdi se mi, da je v Sloveniji po ulicah na spregled zelo malo kril (razen poleti). Na naši šoli recimo le redka dekleta oblečejo krila, kar je precejšna škoda – sama menim, da so krila krasno žensko oblačilo in ponujajo mnogo ustvarjalnosti pri oblačenju.

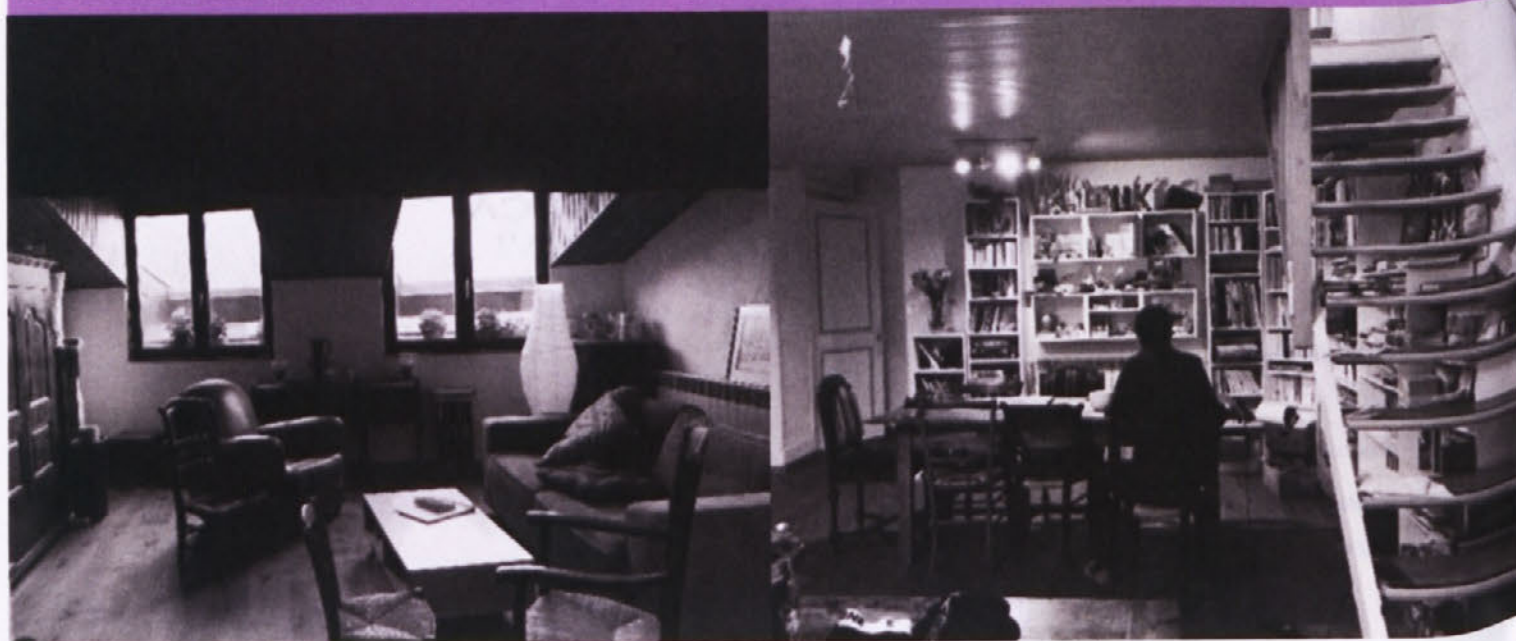
Da pa ne ostanem le pri oblekah. Še dodaten balzam za mojo dušo je bila notranja ureditev stanovanja mojih gostiteljev. Mislim, da sem obstala z odprtimi usti, ko sem prvič vstopila vanj. Nahaja se v stari stavbi, ki takoj ob vstopu ponuja krasna tla z vzorčastimi ploščicami, sledijo kamnite stopnice, ob katerih se ovija čudovita ograja. Na koncu vsakega dela stopnišča je gromozansko okno, ki odpira pogled na druge stavbe v mestu in gore v ozadju. Vrata v stanovanja so temno rjave barve. Znotraj tistih v tretjem nadstropju prebiva petčlanska družina, ki me je pozdravila s čudovitim nasmehom.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Stavba je postala platno soncu. (Jutranji vzhod v Grenoblu.)

Še vedno čutim dušo tega stanovanja. Zaprem oči in sem spet tam med starimi omarami, stojim na tleh, ki na nekaterih mestih škripajo, rdeče in rumene rože, na stenah visijo krasne velike slike. Vse je v istem stilu, ki krasno sovпада s staro stavbo in jo dopolnjuje. Ponovno se

Prostor, v katerem živimo, nam mora dajati energijo in ne nasprotno. Dejstvo je, da lahko ogromno pripomore h kakovosti našega življenja, najprej seveda po praktičnosti, pa vendar tudi estetska postavitev nikakor ne sme biti zanemarjena.

"Če so razmerja med arhitekturo in lokacijo pravilna, če so pogledi natančno določeni, če svetloba v prostor vstopa na pravilen način, če so uporabljeni ustrezni materiali in konstrukcije, potem ima neka arhitektura potencial, da prestopi prag čiste uporabnosti in poseže na polje poetičnega."

Življenje v pesmi. To lahko doseže dobra arhitektura. Zato je arhitekt kot pesnik. Piše skozi praznino prostora.

Čista belina. Visoke stene. Leseni pod toplih barv. Pogled ob vstopu v grenobelski muzej (Musée de Grenoble) vzame sapo in napolni srce s posebnim občutkom.

Deklica, ki občuduje lepoto. Tako majhna pred nečim tako mogočnim. Moč umetnosti.

Francija mi je potrdila ugotovitev, da je estetika pot do lepote in da te vsekakor ne smem zanemarjati. Estetika je filozofska disciplina, ki proučuje lepoto in človekov odnos do lepega. Zdi se, da živim v okolju, v katerem prevlada prepričanje, da je človek, ki se trudi za estetiko, površinski. Pa je res? Konec koncev želi le z lepoto napolniti svojo dušo. S tem pa krepi odnos do sebe in sveta okrog sebe. In ga spreminja na bolje.

Polno je knjižnih polic z vsemi vrstami knjig, s stene visi krasen lesteneec, za staro mizo so različni stoli, na omarici so v prozorni vazi sveže cvetice, vsem pomembnosti notranjega dizajna.

Še nekaj fotografij s sprehodov
po Grenoblu in Lyonu ...

Neža Rijavec, 2. a
Foto: Neža Rijavec, 2. a

Izmenjave profesorjev

Tekom letošnjega in prejšnjih šolskih let se je mnogo dijakov odločilo za katero izmed izmenjav, ki so potekale na naši šoli. Spoznavanje novih prijateljev in druge kulture ter izboljšanje angleščine so le nekatere ugodnosti, ki jih naštejejo dijaki. Polna novih izkušenj pa sta z izmenjave prišla tudi profesorja Teja Pišot in Miha Šušteršič.

Miha Šušteršič je bil na izmenjavi v Grenoblu januarja

Katera je najbolj opazna razlika med poučevanjem matematike v Sloveniji in Franciji?

Poučevanje matematike je podobno. Učitelji poučujejo večinoma frontalno, s pomočjo projekcije na računalnik oz. interaktivno tablo. Razlagi snovi običajno sledijo vaje. Zaporedje matematičnih vsebin pa je drugačno, prav tako zahtevnost. Nekatere vsebine so poenostavljene, druge nekoliko bolj zahtevne. Včasih profesorji poudarjajo stvari, ki pri nas niso pomembne. Šolske ure so daljše, velikokrat blok ure, tako da lahko več naredijo.

Ste opazili kakšen vidik poučevanja, za katerega ste pomislili, da bi ga lahko uvedli v Sloveniji oz. obratno — bi se ga lahko francoski učitelji naučili od slovenskih?

Francoski učitelji bi se od nas lahko naučili predvsem reda:) Tukaj mislim npr. organizacijo, komunikacijo, točnost itd. Mi pa od njih samozvesti, občutka pomembnosti. Po drugi strani smo slovenski učitelji na trenutke skoraj preveč "urejeni", morda se preveč obremenjujemo s tem, če kakšne stvari ne speljemo 100 % ...

Kakšen se vam zdijo njihovi odnosi profesor-dijak in odnosi med profesorji (v primerjavi z odnosi na ŠGV)?

Zelo primerljivi. Čuti se obojestransko spoštovanje, dijaki se za zamudo opravičijo, pri komunikaciji s profesorji so zelo vljudni, prav tako je čutiti da profesorji spoštujejo dijake.

Se vam zdijo izmenjave profesorjev pomembne, zanimive?

Seveda. Dobro in koristno je pogledati "čez planke", primerjati svoje poučevanje in nasploh šolski sistem v drugi državi. Poleg tega je koristno navezati stike z učitelji istega predmetnega področja, izmenjati izkušnje, potožiti drug drugemu in videti, da se vsi ubadajo (ubadamo) s podobnimi situacijami, problemi. Dobra izkušnja, ki jo priporočam vsakemu učitelju.

Maja je prav tako v Grenoblu bila profesorica Teja Pišot

Kakšno se vam zdi poučevanje geografije v Grenoblu? Se vam zdi, da je snov, ki jo obravnavajo, bolj ali manj obširna kot v Sloveniji?

Predvsem zanimivo. Imajo čisto drugačen koncept razporeditve snovi kot pri nas. Pri nas, kot veš, gre tako: obča geografija, nato regionalna geografija sveta, Evrope in nazadnje Slovenije. Pri njih obče geografije sploh nimajo (pravijo, da jo obravnavajo že v osnovni in je ne ponavljajo). Veliko več je aktualizacije, obravnavajo predvsem najrazličnejše probleme in procese v svetu, položaj in pomen Francije v Evropi, zlasti znotraj EU; globalizacijo ... Res, popolnoma drug koncept.

Kje ste bivali in kako je potekal vaš dan? Ste imeli težave z jezikom?

Bivala sem v manjšem hotelu v centru Grenobla, vsak dan sem peš odšla do šole. Pouk smo pričeli pet do osmih, šolske ure trajajo 55 minut. Opoldan je bil daljši odmor za kosilo, nato pa zopet pouk do 16.00 oziroma 17.00. Pouku sem sledila vsak dan, razen srede, ko imajo pouk samo popoldan. Francoščine sem se učila v gimnaziji, jezik imam zelo rada in ga zato skušam ohranjati živega. Pri tem mi pomaga tudi to, da imam v francoski Bretanji prijatelje Francoze, s katerimi si že več kot 30 let dopisujem. Pri njih sem bila že večkrat na obisku, prav tako so bili oni že večkrat v Sloveniji. Rada pogledam tudi kakšen francoski film ali preberem revijo, tako ohranjam znanje. pri pouku sem razumela skoraj vse, razen če so govorili prehitro. Čeprav so vedeli, da sem tujka, niso govorili čisto nič počasneje. Sicer pa ni nujno, da razumeš čisto vsako besedo, pomembnejši je širši pomen.

Ste imeli čas tudi za ogled kraja, kakšen vtis ste dobili o mestu?

Grenoble sem si ogledovala popoldan, ko sem se prav počasi vračala v hotel in si med potjo ogledovala izložbe. Obiskala sem knjigarno, ko sem namreč v nekem tujem mestu rada obiščem knjigarne ali antikvariate, knjige imam zelo rada, tako strokovne kot leposlovje. Bila sem tudi na Bastilji, v cerkvah, v parku. Grenoble mi je všeč, malo me spominja na Ljubljano, le da je seveda veliko večji. Všeč mi je predvsem njegovo staro jedro.

Bi podobno izmenjavo ponovili? Vas zanima kak specifičen šolski sistem katere od držav, ki bi ga radi podrobneje spoznali v obliki izmenjave?

Bi ponovila, vendar bi bil verjetno ovira jezik, mogoče v kakšni angleško govoreči državi ali v kateri od nekdanjih jugoslovanskih republik.

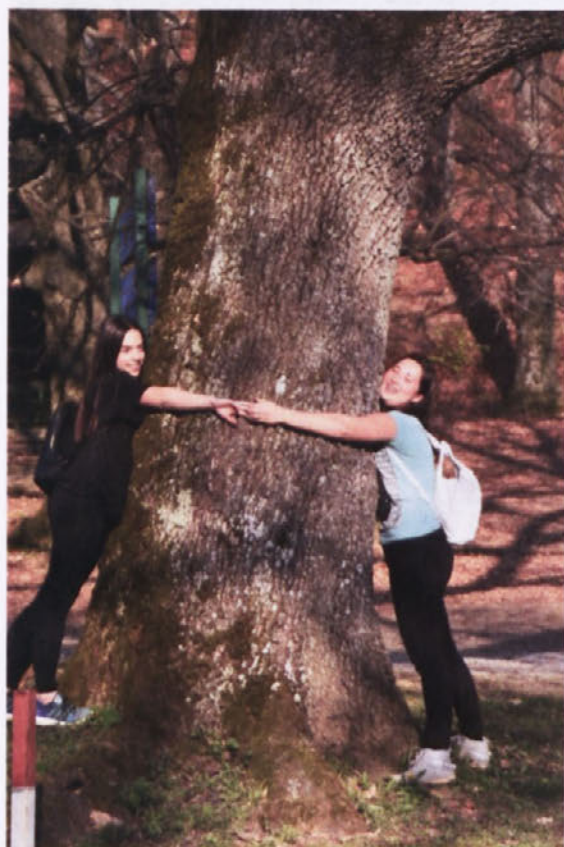
Šolska pravila :

- ⇒ Pouk je čas za učenje, tako samostojno kot v skupini, v tišini in spoštovanju drugih.
- ⇒ Prisotnost pri pouku je obvezna.
- ⇒ Nadzorni učitelj bo preveril vašo prisotnost.
- ⇒ K pouku morate prihajati točno.
- ⇒ Med poukom se lahko nahajate tudi izven učilnice, vendar le v dogovoru z nadzornim učiteljem.
- ⇒ Delo v skupini je možno, nadzorni učitelj določi pogoje dela.
- ⇒ Pouk je obvezen, nobena odsotnost ne bo tolerirana.
- ⇒ Premestitev v učno sobo je možna le v dogovoru z nadzornim učiteljem.
- ⇒ Prenosniki so prepovedani, lahko se jih izjemoma uporablja v pedagoške namene.

Lov na rovaša

Nekateri dijaki so se med 3. in 7. aprilom skupaj s profesorico biologije Kristino Prosen mudili na biološki izmenjavi v Slavonski Požegi na Hrvaškem. Skupaj s tamkajšnjimi dijaki so spoznavali hrvaško pokrajino, živa bitja in se seznanili z najmanjši kuščarjem na Hrvaškem – z ivanjskim rovašem. Dijakom je pri komunikaciji pomagala hrvaščina, saj so se lahko s Hrvati sporazumevali vsak v svojem jeziku. Obisk so Hrvati kasneje vrnili.

Izmenjava s Požego je bila zame povsem nova izkušnja, stik z novo kulturo, ljudmi. V spominu mi bodo najbolj ostala prijateljstva, ki sem jih navezala z dijaki tamkajšnje gimnazije. Ugotovila sem, da so ljudje tam večinoma odprti, prijazni in radovedni. Celotno vzdušje mesta je bolj sproščeno, navdušile pa so me tudi naravne znamenitosti okoliških krajev.

Gaja Rupena, 2. a

Ivanjski rovaš

Ivanjski rovaš (lat. *Ablepharus kitaibelii*) je najmanjši kuščar v Hrvaški in je ogrožena vrsta. Zaščiten je že nekaj let, pri čemer so odločilno sodelovali tudi sovrstniki iz Požege. Ivanjski rovaš zraste do 13 centimetrov in je, za razliko od ostalih kuščarjev, brez vek. Lahko odvrže rep, tako kot tudi nekateri drugi kuščarji. Ima pa še eno nenavadno lastnost. Ob nevarnosti lahko povleče svoje štiri okončine v telo in se kot kača zvije skozi travo. Tako lahko hitreje pobegne. Na izmenjavi smo skupaj s profesorjem Franom Barišićem v parku narave Papuk lovili to malo živalco. Profesorju je po dolgem iskanju uspelo uloviti en osebek te vrste. Vsi smo bili navdušeni nad njim in tudi najbolj sramežljivi med nami so si ga upali prijeti. Po poučnem pregledu smo ga spustili nazaj v naravo.

Sergej Praček, 3. c

S sodelovanjem v izmenjavi s Požejo sem se zagotovo naučila veliko novega o sami Hrvaški kot tudi o Slavoniji in dvoživkah tam. Obiskali smo Sovsko jezero, Turnjak, Jankovac ter Kopački rit in Osjek. Hrvaški dijaki so nas lepo sprejeli in nas poučili o ivanjskem rovašu. V njihovem kinu smo si ogledali film *Gremo mi po svoje*, ki jim je bil zelo všeč, uprizorili pa so nam tudi predstavo *Plašč*, prirejeno po realističnem delu pisatelja Gogolja. Ker pa smo se tako dobro ujeli, smo imeli zadnji skupni večer prost in smo ga izkoristili za sprehod in "žurko" v Požegi. Ta izmenjava me je veliko naučila s področja biologije in omogočila, da sem spletla nova prijateljstva.

Tanja Žgajnar, 2. a

Prednost te izmenjave je bila gotovo lažja komunikacija zaradi podobnosti jezikov. Razumeli smo se brez večjih težav: mi smo večinoma uporabljali mešanico slovenščine in hrvaščine, oni pa so govorili hrvaško, a malo bolj počasi. Smo pa naleteli tudi na besede, ki jih nismo poznali – v takih primerih smo si pomagali kar z angleščino, ki je obojim domača. Na splošno smo se razumeli zelo dobro, čeprav je vsak govoril v maternem jeziku. Vsi smo se zaradi sorodnosti jezikov veliko lažje vključevali v zanimive pogovore.

Katarina Hren, 2. c

Zbrala: Tinkara Božič, 2. a

Foto: udeleženci izmenjave

Škofijci v Bruslju

V letošnjem šolskem letu je Škofijska gimnazija Vipava izbrana za sodelovanje na dogodku "Your Europe, Your Say!" v organizaciji Evropskega ekonomsko-socialnega odbora, ki se je odvijal v Bruslju 30. in 31. marca. Našo šolo so po predhodnem izboru zastopali trije dijaki: Katja Adamič iz 3. c in Jure Ferletič ter Tadej Uršič iz 3. a razreda — pod mentorstvom profesorice Nataše Sever.

Priprave na dogodek so se začele že mesec pred odhodom. Na šoli nas je obiskal mag. Primož Šporar, predstavnik Evropskega ekonomsko-socialnega odbora, s katerim smo izpeljali delavnice na temo o delovanju, problematikah in pomenu Evropske unije. V sklopu priprav smo se teden pred odhodom udeležili delavnic in razprave o aktualnih problematikah v Sloveniji in Evropski uniji z naslovom "Evropa misli", ki so potekale v Hiši EU v Ljubljani.

Četrtek, 30. 3. 2017

Za tri nadobudne dijake tretjega letnika Škofijske gimnazije Vipava in profesorico Natašo Sever se je četrtek začel že zelo zgodaj. Zarana nas je, še zelo dremave, sprejelo brniško letališče, od koder smo poleteli v Bruselj. Po prihodu v belgijsko prestolnico in namestitvi v hotel smo se podali v mestno središče. Poleg glavnega trga in znamenitega Manneken Pisa (dečka, ki "lula") smo si ogledali še boljši trg, na katerem lahko človek kupi vse mogoče: od zaprašenih gramofonskih plošč, in rabljenih čevljev do zarjavelih ključev. Seveda pa nas je, čisto v "škofijskem" duhu, zaneslo tudi v cerkev ali dve.

Popoldan so nas že čakale resnejše obveznosti. Najprej smo v hiši Evropskega ekonomsko-socialnega odbora (EESO) doživeli topel sprejem, nato pa v delavnici, tako imenovanem "icebreakerju", navezali prve stike s soudeleženci iz triintridesetih evropskih držav.

Petek, 31. 3. 2017

Zadnjega marčevskega dne se je na Evropskem ekonomsko-socialnem odboru odvijal glavni del srečanja "Your Europe, Your Say!". Za en dan smo prevzeli vloge članov EESA. Na prvem jutranjem srečanju so nas vse udeležence v uvodnem govoru pozdravili predsednik EESC Georges Dassis, podpredsednik EESC Gonçalo Lobo Xavier in ostali povabljeni.

V nadaljevanju smo dijaki v delavnicah predstavili svoje predloge s področja ekologije, ekonomije, zunanje politike, humanitarnosti, šolstva, begunske krize in reformiranja Evrope. V spontano oblikovanih skupinah smo nato razpravljali o predlogih in izmenjali mnenja. Vsaka skupina je morala nato oblikovati naslov tematike in strnjen povzetek diskusije. Za nadaljnjo obravnavo so bili izbrani naslednji: *Skupni okoljski standardi v Evropski uniji, Oživljanje lokalnega gospodarstva s podpornimi programi, Integracija beguncev s pomočjo izobraževalnih programov, Boj proti nacionalizmu z interaktivno izobraževanje, Glas ljudi celotne Evrope, Globlji vzroki terorizma in vloga medijev, Zmanjšanje odpadne hrane in pomoč obubožanim, Enakost spolov, Širjenje političnega zanimanja v EU s pomočjo socialnih omrežij in izobraževanja ter Idealni šolski sistem za boljše zaposlitev mladih.*

Sledil je vrhunec dogodka oz. sej, ko so predstavniki posameznih skupin predstavili svoje ugotovitve, sklepe in predloge ter smo vsi udeleženci z glasovanjem izbrali tri najboljše. Te bodo predstavniki EESC posredovali Evropski komisiji. Izmed vseh pa je največ glasov prejel predlog *Zmanjšanje odpadne hrane in pomoč obubožanim.*

Sobota, 1. 4. 2017

Kljub temu da smo si v soboto (zasluženo) privoščili malo daljši spanec, smo imeli še dovolj časa, da smo se z metrojem zapeljali do znamenitega Atomiuma in se še enkrat vrnili v center mesta po zalogo belgijske čokolade. Potem pa je bil že čas, da se poslovimo od Bruslja in se odpravimo na letališče, od koder smo se preko Frankfurtu vrnili domov.

Razmišljanje o projektu

Sodelovanje v projektu "Your Europe Your Say 2017" ni bila le priložnost za ogled Bruslja in sladkanje z belgijskimi vafli ter čokolado, temveč izkušnja, ki nam bo gotovo koristila tudi po zaključku srednje šole. V treh dneh smo spoznali vrstnike iz vseh držav članic Evropske unije in tistih, ki so sredi pogajanj za vstop. Spletlo se je veliko prijateljskih vezi, izmenjalo kar nekaj domačih naslovov ter, najpomembnejše, dodalo veliko novih prijateljev na Facebooku. Tri dni smo aktivno govorili angleško, kar ni bila le dobra vaja angleščine, temveč tudi dokaz, kako pomembno je znanje tujega jezika. Kritično razmišljanje o aktualnih problematikah, s katerimi se sooča Evropska unija, je od nas zahtevalo, da smo se morali poslušati, upoštevati mnenja drugih ter sprejemati mnoge kompromise. V tem kontekstu smo morali nekajkrat popustiti, nekajkrat pa ostale prepričati v pravilnost našega razmišljanja. Vse to so pomembne veščine, ki jih bomo morali čim bolje obvladati tudi v prihodnje. Izrednega pomena pa se nam zdi to, da smo dobili občutek, kako se odloča o ukrepih glede aktualne problematike. Spoznali smo, da je resnično težko priti do sporazuma, ki bi zadovoljil vsa stališča, sploh ko govorimo o pomembnih problemih in je za sprejemanje na voljo malo časa.

Ste bili že kdaj povabljeni v "squad" južnoslovanskih narodov? No, nas je ta "čast" doletela s strani karizmatičnega Črnogorca Vukana, ki je vsakemu od nas poleg svoje vizitke podaril tudi tople bratski objem.

"Joj, bi plesali maturantje!" je rekel Jure, ko smo zmajevali z glavo nad količinami papirja, ki jih porabijo v evropskih institucijah.

Katja Adamič, Jure Ferletič in Tadej Uršič, 3. letnik

Foto: udeleženci dogodka

Eko kamp Belli

Med 29. 5. in 2. 6. 2017 je *Katoliška gimnazija s pravom javnosti u Požegi* v sodelovanju s *Parkom prirode Papuk* in hrvatskim herpetološkim društvom *HYLA* organizirala mednarodni projekt eko-kamp "Belli", ki se ga je udeležilo skupaj dvajset dijakov iz požeške gimnazije in treh gostujočih šol: *Srpska pravoslavna opća gimnazija Kantakuzina Katarina Branković* iz Zagreba, *Katolički školski centar Petar Barbarić Travnik* iz Bosne in Hercegovine in *Škofijska gimnazija Vipava*. Gostitelji so nam razkazali domače mesto z znamenitostmi, imeli smo ekumenski program v Domu sv. Avgušтина v Veliki (to je vas na obrobju geoparka Papuk), kampirali v novoodprtem Kampu Duboka, planinarili po planini Papuk, obiskali Virovitico, kjer nas je sprejel župan Ivica Kirin, in Pakrac, kjer nas je pričakal predstavnik pravoslavne skupnosti. Na koncu smo si privoščili kopanje v vodnem parku v Daruvarju.

Moj vtis: lepa narava, zanimivo zgodovinsko ozadje, prijazni ljudje, odlična hrana.

PROJEKTNI ŠKOFIJC

Andrej Kodrič. 3. c
Foto: udeleženci tabora

Biti prostovoljec

Biti prostovoljec je resnično nekaj lepega, kar ve veliko škofijcev in škofijk. Že v prvem letniku so nas seznanili z možnostjo prostovoljstva v zavodu CIRIUS in Domu za starejše občane Pristan.

Odločitev, da bom postala prostovoljka, ni bila napaka. Že tretje leto sem vsak torek – če se je le dalo – preživela v družbi Matevža v Ciriisu. Ti trenutki mi dajejo veliko, predvsem pa na moj obraz narišejo velik nasmeh. Tudi srečanja, ki jih organizira svetovalna delavka v Ciriisu Tina Kodolja, s pomočjo Mije Plevnik, so lepa. Takrat se prostovoljci družimo in si kaj povemo, vsaj dve srečanja pa porabimo za priprave na Veseli dan prostovoljstva. Festival se odvija v različnih slovenskih mestih, mi, prostovoljci iz Ciriisa, pa se odpravimo v Ljubljano. Predstavljamo se na svojih stojnicah, opazujemo in obiščemo pa tudi stojnice drugih prostovoljskih organizacij. Ni mi žal, da sem se udeležila že vseh treh, ki sem se jih lahko.

Od otrok iz Ciriisa se lahko veliko naučiš. Na drugačen način pa tudi od starejših iz Pristana. Erik Mrevlje, ki že tretje leto obiskuje starejšo gospo, je o prostovoljstvu napisal takole:

Pristan obiskujem že polna tri leta. Ko so nam prvič predstavili možnosti prostovoljstva, sam pomislil, kje se bi lahko največ naučil. Starejši ljudje so polni izkušenj, ki bi v življenju lahko marsikomu koristile, zato se mi je zdelo najustrezneje začeti prostovoljstvo v Pristanu. S časom sem ugotovil, da se tam učim tudi strpnosti in prijaznosti, saj so vsi vedno vljudni in pripravljeni pomagati. V zameno pa rahlo popestrim vsakdanjo rutino doma s svojim obiskom.

Zares, s prostovoljstvom lahko veliko daš, še več pa prejmeš! Vsakemu, ki razmišlja o prostovoljskem delu: ne razmišlajte preveč! Mislim, da odločitev ni težka!

Sara Stopar, 3. b

Foto: udeleženci festivala

Konec šolskega turnirja

Uspešno se je končal še en šolski turnir iz nogometa. Prepričljivo so slavili favorizirani 4. a, šolski nogometni strokovnjaki pa so podelili še individualne nagrade najbolj izstopajočim posameznikom.

Najboljši strellec

Nagrada, s katero so imeli podeljevalci najmanj problemov, saj statistika govori sama zase, je letos romala v roke napadalcu 3. b Davidu Babiču. Babič je s sedmimi goli končal turnir trdno na vrhu lestvice strelcev in tako pokazal, da z njim ne gre češenj zobati. Napadalec, ki ima sicer enako število osvojenih pokalov Lige prvakov kot legendarni vratar Gianluigi Buffon, je letos z izredno strelsko učinkovitostjo, skoraj lastnoročno/-nožno, na 4. mesto pripeljal svoj razred – najverjetneje letošnje največje presenečenje. 3. b so na letošnji izvedbi medrazrednega turnirja ŠGV (ŠGV-MRT) doživeli samo dva poraza, drugi, v tekmi za tretje mesto proti 3. a, je edina tekma, na kateri Babič ni zadel. Tekma, ki so jo strokovnjaki označili kot "sramota za nogomet", je sicer postregla z veliko goli, a se je končala z grenkim priokusom, zaradi številnih odlo-

čitev v prid 3. a s strani sodnika I. Vrčona. David je s turnirjem vse-eno zadovoljen, saj je dosegel in presegel cilj, ki si ga je zastavil.

Najboljši vratar

Strokovnjaki so imeli s to prestižno nagrado več težav, ker je res mnogo vratarjev vrhunsko branilo svoje mreže. Na koncu tudi tukaj niso mogli preko statistike in so podelili nagrado vratarju zmagovalnega razreda Davidu Ogorevcu, ki je moral najmanjkrat po žogo v svojo mrežo (najmanj prejetih zadetkov). Ogorevc, ki je znan po tem, da mu nikoli ne manjka kakšen kos potrebne ali nepotrebne vratarske opreme, je s konsistentnimi predstavami skozi turnir pokazal, da si res zasluži nagrado, zmaga na samem turnirju pa mu še olajša osvojitev le-te. Nabral si je nekaj res izjemnih obramb, izmed katerih najbolj izstopa tista v polfinalu. Ko se je napadalec

3. a Jan Nabergoj znašel sam pred Davidom Ogorevcem, je ta postregel z izredno obrambo in preprečil Nabergoju nedvomni gol ter tako odločil tekmo v prid 4. a. Ogorevc je tako na svojem zadnjem ŠGV medrazrednem turnirju osvojil nagrado "najboljšega vratarja" in se tako za vedno zapisal v zgodovino ŠGV-ja.

Najboljša peterica

Poleg obeh omenjenih nagrajencev so v najboljši peterici turnirja še trije nogometaši, ki imajo veliko skupnega: vsi so vpisani na Škofijsko gimnazijo Vipava, vsi so moški in vsi trije so na turnirju pokazali spoštovanja vredno igro: Tadej Uršič iz 3. a, ki je z učinkovitimi obrambnimi predstavami in kakšnim golom kot kapetan vodil (tudi taktično) svojo ekipo do tretjega mesta – izgubili so le eno tekmo, in sicer proti zmagovalcem turnirja; Jakob Mrak, iz 2. c, ki je s svojimi izrednimi sposobnostmi ponesel svoj razred do finala; Matija Fajdiga, 4. a, po mnenju nekaterih najboljši nogometaš, ki je kdaj stopil na parket v telovadnici ŠGV-ja in je tudi letos povzročal obilico težav svojim nasprotnikom.

Ženski nogomet

Na ŠGV je tradicija, da nastopajo dekleta skupaj s fanti, ker pa v zadnjih letih mnogokrat niso dobile priložnosti zaradi "očitnih razlogov", so se letos organizatorji odločili malo spremeniti pravila. Tako je moral vsak razred v skupinskem delu turnirja na vsaki tekmi imeti na igrišču vsaj eno dekle. Pravilo se je izkazalo za zelo uspešno, saj so mnoga dekleta izboljšala kakovost igre. Izpostaviti pa gre tukaj 3. b, ki je svoja dekleta uporabljal tudi v izločilnem delu turnirja.

Napovedi za naslednje leto

Z odhodom letošnjih četrtoletnikov stavnice naslednje leto napovedujejo zmago 3. a (naslednje leto 4. a), nedaleč za njim pa so tudi letošnji finalisti 2. c, mogoče tudi letošnje razočaranje 2. b. Dobrodošla so seveda presenečenja, kakršno je letos pokazal 3. b razred. Morebiti pa škofijsko krono osvoji kateri izmed fazanskih razredov. Skratka, vse je še odprto in ni dvoma, da naš čaka še eno leto razburljivega nogometa.

Andraž Puc, 3.b

Top 5 ŠGV-MRT 2017

Šahovski turnir — je šah šport?

Na naši šoli je v marcu in aprilu potekalo šahovsko tekmovanje pod vodstvom maturanta Blaža Kosmača. Udeležilo se ga je presenetljivo veliko dijakov, in sicer šestnajst, med njimi pa je bil tudi profesor športne vzgoje, Daniel Sušnik. Izvedeno je bilo v sedmih kolih, med odmori, in sicer po švicarskem sistemu. To pomeni, da je vsak igralec vsakič igral z drugim nasprotnikom. Tekmovalci so bili časovno omejeni; vsak je imel 10 minut, da se izkaže. Na koncu je zmagal nepremagljivi maturant Jakob Jarc (4. b), drugi je bil Kristjan Vermiglio (3. a), tretje mesto pa je dosegel profesor Daniel Sušnik.

Čestitamo zmagovalcu in vsem tekmovalcem!

Da končno razčistimo, ali je šah šport

Ob vsem tem pa se nam poraja vprašanje: Ali je šah šport, in če je, zakaj?

Začela sem prebirati najrazličnejše članke in mnenja ter poskušala priti do zaključka. Šah ni šport v pravem pomenu besede, saj takrat telo miruje in ne doživlja posebnih fizičnih naporov. So pa prisotni veliki mentalni napor, zato ga imamo za najpomembnejšega predstavnika t. i. miselnih športov. Vsaka poteza mora biti premišljena in vsaka figura dvakrat zavarovana, zato se tega "športa" ne more naučiti vsak. Ker gre za gibanje celotnega telesa, ne samo glave in rok, je večina mnenja, da je šah več kot samo šport. Ne gre le za tekmovanje in odlično pripravljenost, temveč za primesi umetnosti, psihologije, pedagogike, matematike ter za duhovne dosežke. Zato se za širše športno področje uporablja besedna zveza "šah in šport". Še vedno se ob tem vprašanju pojavljajo polemike, zato menim, da do skupnega mnenja ne bomo nikoli prišli. Čeprav pri šahu ne gre za pretirane fizične napore, je primeren za razvijanje strategije in priprave telesa.

Šahovska ambasadorica Darja Kapš je o šahu povedala: "V eni partiji šaha, ki lahko traja več kot pet ur, turnir pa devet dni, šahist poskusi vse. Doživi življenje v malem. Šah je miniaturna življenja in mi šahisti zelo intenzivno doživljamo predvsem velike psihološke napore. Ravno zaradi teh umskih naporov je šah več kot šport."

Maja Kobal, 2. a

Foto: Nadja Pregelj

Športna izmenjava

Novost letošnjega športnega utripa!

Potem ko smo februarja gostili hrvaške vrstnike športnike iz Slavonskega Broda, so se naši fantje – nogometaši – sredi marca (17. in 18.) v spremstvu profesorjev športne vzgoje odpeljali na Hrvaško in odigrali košarkarsko tekmo. Izmenjava je bila najprej mišljena tudi za dekleta, a se je te zaradi pomanjkanja igralk žal niso mogle udeležiti. Morda pa naslednje leto.

Aleks Birska Jogan, 3. b

Foto: Erik Simonič, profesor

Obisk pri škofu Juriju

Msgr. dr. Jurij Bizjak je bil rojen 22. februarja 1947, zato smo letos obeleževali njegovo 70-letnico. Ker je tudi sam v naših letih (obiskoval je vipavsko semenišče) in tudi precej let, ko je bil profesor na teološki fakulteti, dihal vipavski zrak, smo se predstavniki dijakov in profesorjev Škofijske gimnazije odločili, da mu ta dan popestrimo s svojim obiskom. Proti Kopru smo se odpravili: ravnatelj Vladimir Anžel, vodja dijaškega doma Ivica Čermelj, šolski kaplan Primož Erjavec, maturantka Klara Vrabec in spodaj podpisana. Čeprav je bilo vreme na poti slabo, sta nas topla roka in prijazen nasmehek gospoda Jurija lepo pogrela. Ko smo mu izrekli vsa voščila in izročili skromna darila, smo za mizo pokramljali. Meni, ki ne prihajam iz Vipave in ne poznam kaj dosti njene zgodovine, je bilo zelo zanimivo poslušati obujanja spominov. Seveda nam je po duši še vedno mlad g. škof, z nagajivimi iskricami v očeh, z veseljem zaupal kakšno neumnost, ki jo je s sovrstniki zagodel. Izvedela sem tudi marsikaj o razvoju naše šole, kakšen je bil njen napredek in kako se je spreminjala v očeh zunanjega opazovalca. Čas je ob dobri družbi in prijetnih temah zelo hitro minil in prav vsi smo se polni vtisov in z nasmeškom na obrazu napotili proti Vipavi.

Tamara Humar, 1. c

Foto: arhiv ŠGV

"Mind the Mind"

V sredo, 15. marca, smo bili dijaki tretjega in drugega letnika prijetno presenečeni, ko nas je namesto običajne ure psihologije pričakala delavnica o duševnih motnjah. Izvajali so jo študenti psihologije, ki sodelujejo v projektu Mind the mind. Ta je usmerjen v osveščanje ljudi o psihičnih motnjah in destigmatizacijo bolnikov. Na naše veselje pa to ni bilo (le) predavanje neke snovi, ampak smo bili dijaki aktivno vključeni. Skupaj smo debatirali o nam manj ali bolj poznanih motnjah in razčistili nekatera lažna dejstva (teh je kar precej), ki jih obkrožajo. Razdelili smo se tudi po skupinah in razpravljali, kako bi pomagali nekemu, ki trpi za katero izmed njih (statistika kaže, da prizadene ena od motenj vsakega četrtega človeka vsaj enkrat v življenju). Spoznali smo, da ljudi, ki so duševno bolni, ne smemo odpraviti na rob družbe, saj nam večinoma niso nevarni, in da moramo do njih pristopiti s spoštovanjem, sočutjem in odprto roko.

Mirjam Smrdelj, 3. c

Foto: splet

Novinarstvo je poslanstvo

Škofijci bodoči novinarji?

Samostojni novinar Tino Mamič je dijakom Škofijske gimnazije Vipava opisal novinarstvo kot poslanstvo, način življenja in veliko odgovornost.

24. 3. 2017, Vipava – Diplomirani novinar in zgodovinar Tino Mamič je članom novinarskega krožka Škofijske gimnazije Vipava predstavil svoje delo in poklic novinarja. Povedal je, da je dobro pisanje talent, ki ga je treba razvijati. Novinar mora biti multifunkcionalen – znati mora fotografirati, pisati, se spoznati na različna področja. Slovenske medije je označil kot enostranske, omenil pa je tudi slabo kakovost novinarske fakultete, ki študentov ne pripravi za pokrivanje različnih področij, pa tudi ne za neodvisen pogled na dogajanje v družbi.

Benjamin Žbogar,

3. c

Članki, ki smo jih zapisali na delavnici, in nekaj sugestij Tina Mamiča za njihovo izboljšavo (te so zapisane z modrim tiskom)

NOVINAR BO USPEŠEN, ČE BO VELIKO BRAL

Delo novinarja

Profesor zgodovine in svobodni novinar Tino Mamič nam je v petek, 24. marca 2017, predaval o novinarstvu.

Poučili smo se o težavah slovenskega novinarstva, o poti do tovrstne izobrazbe oz. poklica: novinar se bo najbolje izučil in postal uspešen tako, da bo bral veliko klasičnih del o stvareh, ki ga zanimajo. Vsak novinar, ki spiše neki članek, mora povzeti bistvene informacije na enostaven način, te bodo bralca privlačile. Govoril pa je tudi o dobri naslovnici revije.

Meta Kočever, 2. c

PLURALIZMA JE VEDNO MANJ

Neizobraženost novinarjev Neizobraženi novinarji

Izobrazba in pomanjkanje lastnega stališča postajata problem tudi v novinarstvu?

Vse več je novinarjev, ki se šolajo na FDV, namesto da bi postali najprej strokovnjaki enega področja. Osebno mnenje se pri večini ne izrazi več, saj je postalo posplošeno znanje pomembnejše.

Lea Katavič, 2. a

KAKO NASTANE ČASOPIS

Kako plavati kot novinar, v toku vseh informacij Plavanje v morju informacij

Dnevnik, Delo, Ognjišče in še mnoge druge publikacije nas danes obkrožajo z morjem informacij.

Pa se kdaj vprašamo, kako vse to nastane in kdo vse pripomore, da bralci uživamo v branju? Vse to smo mladi novinarji Škofijske gimnazije Vipava izvedeli v kratkem, a nazornem predavanju gospoda Tina Mamiča, ki ima za sabo že mnogo prehojene poti v novinarskih vodah. Tako kot nas tudi v običajnem življenju najprej pritegne zunanost človeka, je tudi pri reviji pomembno, da ima barvito sliko in dober naslov. Še vedno pa velja rek, da "prazen žakelj ne stoji sam pokonci", zato je kljub dobremu naslovu in fotografijam najpomembnejša zanimiva in privlačna vsebina članka. Da pa vse to lahko oblikuješ v celoto, je potrebno ogromno truda, volje in sprotnega izobraževanja.

Tamara Humar, 1. c

MULTIFUNKCIONALNOST, KOMUNIKATIVNOST

Recept: dober novinar

Recept za dobrega novinarja

24. marca 2017 je na Škofijski gimnaziji Vipava novinar Tino Mamić predstavil novinarstvo.

Predstavil nam je trenutno stanje delovanja slovenskih novinarjev in medijskih hiš ter podal recept za dobrega novinarja. Posebno je poudaril branje slovenskih in tujih klasikov, posameznikovo multifunkcionalnost, komunikativnost, željo po izobraževanju bralcev, sposobnost strnjevanja podatkov in načina izražanja, med drugim tudi s fotografijami.

Rebeka Mamić, 3. a

NOVINARSTVO KOT POSLANSTVO

Biti novinar, povedati resnico

Biti novinar: povedati resnico

Novinar šolskega časopisa nima vpliva, mnogokrat je celo potihoma zasmehovan, zato mnogi, tudi če bi želeli, ne sodelujejo pri ustvarjanju.

Predavanje, ki smo se ga udeležili danes, pa je popolnoma izpodbilo moje tiho razmišljanje. Poslanstvo novinarstva? Vplivati na ljudi, jih šokirati, izraziti svoje razmišljanje in občutke, in s tem povedati resnico.

Neža Rijavec, 2. a

KOT BI MAMI POROČAL, KAJ SI VIDEL

KOT DA BI TELEFONIRAL MAMI

Kako biti novinar

Kako postati novinar

Tino Mamić je 24. 3. 2017 obiskal ŠGV, da bi dijakom, ki imajo stik s pisanjem člankov, povedal nekaj o novinarstvu. Med predavanjem je govoril, kakšni so problemi slovenskega novinarstva danes in nam dal nekaj nasvetov, kako postati dober novinar: če poročamo o dogodku, ki smo mu bili priča, bomo to najbolje naredili, če si predstavljamo, da mami poročamo, kaj smo videli. Nato smo skupaj ugotovili, kakšne naslovnice najbolj pritegnejo pozornost ...

Klara Govekar, 2. c

FDV NI DOBRA ŠOLA

Nezmožnost kvalitetne izobrazbe

Slaba izobrazba novinarjev

Ali smo Slovenci res nezmožni napisati dober članek, v čem je problem?

Vse je v izobrazbi, saj šole pri nas ne nudijo dovolj kvalitetnega študija. FDV, ki je šola za novinarje in bi morala predati študentom kakovostno znanje, je vse prej kot dobra šola. Če želiš biti dober novinar, moraš ogromno brati in pisati, saj se tako naučiš slovničnih pravil. Bistveno pa je, da se izobražiš na področju, ki te zanima, in potem pridobiš še veščine novinarskega poklica.

Samanta Vodičar, 2. b

REDAKTOR, MULTIFUNKCIONALNOST, PLURALIZEM IN KAJ POMENIJO

KAJ POMENI: REDAKTOR, MULTIFUNKCIONALNOST, PLURALIZEM

Novinar Tino Mamić o novinarstvu na Slovenskem

Tino Mamić o novinarstvu

V okviru izmenjave s francosko šolo smo se dijaki Škofijske gimnazije Vipava lahko v petek, 24. 3., udeležili novinarske delavnice, ki jo je vodil g. Tino Mamić.

Izvedeli smo veliko o kvalifikacijah, potrebnih ob odločitvi za novinarski poklic. Delavnica je bila, čeprav precej kratka, zelo zanimiva. Dobili smo tudi nalogo: napisati smo namreč morali kratek članek o vsem, kar smo izvedeli.

Neža Kristan, 2. a

Španci v Vipavi

V sredo, 22. marca, so nam španski dijaki iz Gironne vrnili obisk, potem ko smo jih mi v njihovem domačem mestu obiskali februarja. Veselili smo se ponovnega srečanja z našimi prijatelji in jim z veseljem razkazali svojo šolo in domovino.

Sreda – prvi dan izmenjave

Izmenjava s Španijo se je nadaljevala v sredo, 22. marca, popoldan s prihodom španske ekipe. Sama sem jih komaj dočakala, saj sem se s svojo špansko prijateljico res dobro razumela. Navdušeni smo jih pričakali pred šolo in jih odpeljali domov. Večer smo preživeli skupaj z družino. Naslednji dan smo se zjutraj zbrali v avditoriju, kjer sta jim tudi ravnatelj in podravnatelj izrekla dobrodošlico. Nato so sledile skupinske aktivnosti: razdelili smo se v skupine, se poskušali spomniti čim več dogodkov s prvega dela izmenjave, potem pa smo razporejali razstavljene fotografije z obiska Gironne v pravi vrstni red dogajanja. Sledila je filmska delavnica – diskusija o filmu "Razredni sovražnik", ko smo po skupinah razmišljali o dogajanju v filmu, reakcijah dijakov in profesorjev na samomor njihove sošolke oz. učenke Sabine, in o drugih temah, ki so bile izpostavljene v filmu.

Po glavnem odmoru smo nadaljevali s filmsko delavnico in razpravljali o španskem filmu "La Lengua De Las Mariposas". Pri tem drugem delu me je nekoliko zmotilo, da se v razpravo niso vključevali vsi dijaki. Mogoče bi pogovor bolj stekel, če bi bil omogočen skupen ogled obeh filmov, saj ju verjetno niso vsi videli. Dan se je zaključil s sprehodom po Vipavi, ko smo spoznali znamenitosti in prisluhnili predstavitvam posameznih pomembnejših predelov kraja. Popoldan smo bili prosti in smo ga preživeli po lastnih željah.

Mojca Bone, 2. a

Drugi dan

Naslednji dan smo bili slovenski dijaki pri pouku, španski pa so pri urah športne vzgoje tekmovali z našo ekipo. Četrto šolsko uro smo poslušali prof. Fajdiga, ki nam je predstavila slovensko umetnost, naslednje tri pa so se nam Španci s svojimi učiteljicami pridružili pri pouku. Sama sem pri uri psihologije zelo uživala, saj smo se v skupinah pogovarjali o določeni temi, hkrati pa so dijaki, ki niso sodelovali v izmenjavi, lahko spoznali naše goste. Popoldanske ure smo ponovno preživeli v lastni režiji. Približno polovica si nas je čas krajšala s kegljanjem v Novi Gorici, nekaj jih je šlo na piko ... Skratka, imeli smo se super.

Mojca Bone, 2. a

Tretji dan – vikend

Vikend smo preživeli sami z našimi Španci, zato smo se nekateri odločili, da ta čas kar najbolje izkoristimo. V soboto, 25. marca, smo se nekateri odpravili v Postojno. Najprej smo obiskali muzej o Krasu in kraških pojavih ter živalih; Španci so najbolj uživali v video predstavitvi jamarjev in občudovanju nagačenega medveda. Nato smo se sprehodili po okolici in se napotili v Postojnsko jamo. V prvem delu ogleda so bili Španci zelo navdušeni, a so se nekateri kar hitro utrudili. Po nakupu spominkov smo jih peljali še na čevapčiče in se po utrudljivem dnevu vsi zadovoljni odpravili domov.

Ana Velikonja in Lara Marc, 2. b

Četrty dan – vikend

Naslednji dan smo se dopoldne zbrali na avtobusni postaji in se odpeljali do Kopra. Seveda smo kaj pojedli in se sprehajali po trgovinah, nato pa smo si nekateri ogledali film *Bostonski heroji*, fantje pa so se zabavali ob igri biljarda. V tem času smo ugotovili, da so španski dijaki dobri plesalci in zvesti poslušalci reggaetona. Ob sončnem zahodu smo se sprehodili po pomolih, večerjali na obali in se navdušeno ter obilno fotografirali (zlasti Španke).

Celotne izkušnje se bova spominjali po sproščenem vzdušju. Všeč nama je bila odprtost in prijaznost Špancev, pa tudi to, da so se vedno trudili, da bi se sporazumevali z nami, čeprav niso vselej našli pravih besed. Poleg tega so naju povabili, da jih med poletnimi počitnicami še enkrat obiščeva v Španiji. Najbolj pa si bova zapomnili njihovo povezanost z avtohtono glasbo in kako so tudi fantje povsem brez sramu z nami plesali in peli po koprskih ulicah.

Ana Velikonja in Lara Marc, 2. b

Celotna izmenjava nama bo ostala v lepem spominu, ker smo se s Španci res ujeli. Zdi se nama zelo lepo, da smo jim v ponedeljek predstavili Bled in naše glavno mesto, ker meniva, da sta oba kraja med najlepšimi v Slovenji. Tudi naši prijatelji so bili enakega mnenja, saj so z navdušenjem občudovali lepote naše države. Pohvala gre našima profesorjema Polonci Zupančič in Borutu Stojilkoviču, ker sta nam namenila dovolj prostega časa, da smo lahko svojim gostom pokazali Ljubljano in Bled v takšni luči, kot je všeč mladostnikom. Najbolj nama je ostal v spominu trenutek, ko smo na Bledu hranili račke in gostom zaupali skrivnost, da se lahko na trobentice trobi. Začudenje v njihovih očeh nama bo za vedno ostalo v spominu. Žal nama je le, da dan ni trajal dlje.

Manca Furlan in Eva Brumat, 2. c

Peti dan – skupni izlet

Po razgibanem in prekratnem vikendu smo se v ponedeljek že navsezgodaj odpravili na celodnevni izlet. Naša prva postaja je bila na Bledu, kjer smo "pozajtrkovali" toplo kavo in blejsko kremno rezino. Polni energije smo se odpravili na obhod jezera, ki pa ni bil čisto uresničen, saj so naši gostje na vsakem koraku našli kotiček, primeren za fotografiranje, in ga skrbno izbrali. Fotografije za spletna omrežja pa niso bile edini spominek, ki so ga naši prijatelji odnesli s sabo: za Špance je bil namreč izredno pomemben postanek v trgovini s spominki, v kateri si je bilo treba skrbno ogledati "teren", preden so lahko izbrali najboljše za svoje družine. Po skupni fotografiji z gradom in otokom v ozadju smo se odpravili dalje proti Ljubljani. Vožnjo so nam popestrili krajši govorni nastopi, ki so Špance natančneje predstavili našo deželo.

V Ljubljani smo si najprej skupaj ogledali nekaj glavnih znamenitosti, nato pa smo znova imeli – nam najljubši – prosti čas, ki ga je spremljala prav posebna naloga. V manjših skupinah smo morali Špance pokazati še nekaj drugih znamenitosti, za dokaz, da smo tam bili, pa smo se morali pred vsako znamenitostjo fotografirati. Nalogo smo hitro opravili in preostanek prostega časa pohajkovali po starem delu Ljubljane. Medtem ko so se španski vrstniki zaustavili v trgovinah, smo mi skočili na kosilo v *McDonalds*, kasneje pa smo svoj čas porabili za sanjarjenje nad knjigami v *Felixu*.

Skupna zadnja postojanka pa je bila na Ljubljanskem gradu. Nanj smo se odpravili z gondolo, ki nas je kasneje pripeljala tudi nazaj v mesto. Na gradu smo uživali v prelepem pogledu in sončnem vremenu. Marsikdo si je privoščil postanek v grajski kavarni in v krogu prijateljev nadaljeval druženje. Prekmalu je prišel čas za odhod na avtobus, ki nas je odpeljal do Vipave. Zvečer smo nekateri svoje Špance odpeljali na šolski ogled gledališke predstave "Peter Kušter" v Novo Gorico. Ker je bila predstava v slovenščini, so se posamezniki med njo malce dolgočasili, spet druge pa je zelo zanimala in ob pomoči kostumov, nazorne igre in občasnih prevodov so razumeli bistvo ter bili nad izvedbo navdušeni. Zanimivo je bilo videti, kako se med seboj razlikujejo po pripravljenosti za razumevanje nečesa takega, kot je umetnost, ki je, v osnovi, lahko razumljiva prav vsem. V družbi gostov smo zaključili dan, poln smeha, novih spominov, predvsem pa okrepjenih vezi.

Manca Furlan in Eva Brumat, 2. c

Foto: udeleženci izmenjave

Škofijc z vidika odnosov

Škofijci zase radi rečemo, da smo odprta, socialna in precej prijazna bitja. Iskraši pa smo se odločili, da med populacijo marljivih dijakov izvedemo krajšo anketo, ki bi potrdila našo hipotezo o njihovem zglednem družbenem obnašanju.

Anketa je sestavljena iz desetih kratkih vprašanj, dijaki pa ste nanjo radi odgovorili, za kar se vam zares zahvaljujemo.

Misliš, da je lepo, če neznance pozdraviš na ulici v Vipavi?

Ugotovili smo, da se večina (zelo pohvalno, kar 86 %) dijakov zna obnašati tudi izven šolskega okoliša in prijazno pozdravi mimoidočega, če ga sreča na ulici.

Kako se obnašaš do profesorja, ki ga bolje poznaš (si z njim v sorodu, sta soseda ...) v formalnih okoliščinah?

Veliko škofijskih dijakov je v sorodu s katerim izmed profesorjev, kar bi lahko bilo neprijetno, pa ni, saj se vsi potrudijo, da ne prihaja do razlik, mi, dijaki, pa vemo, da so profesorji pošteni ljudje.

S koliko sošolci se družiš izven šole?

Zaradi prijaznosti mladostnikov Škofijske gimnazije gre sklepati, da imajo veliko sošolcev tudi za prijatelje in se z njimi veliko družijo izven šole. 94 % dijakov se po šoli družijo z vsaj štirimi dijaki, od the večina s kar več kot sedmimi.

Kako se odzoveš, če profesorja srečaš izven sole (v trgovini, na ulici ...)?

97 % se vas je opredelilo, da se do vseh profesorjev enako obnašate; prijazno in spoštljivo, sklepam. Nasmeh polepša dan. 96 % nas to rade volje stori v vsakdanjem življenju, ko srečamo profesorja, npr. v trgovini.

Kako vplivajo mobilne naprave na odnose med dijaki?

Na vprašanja o vplivu mobilnih telefonov na mlade ste anketiranci v glavnem odgovarjali, da te nimajo najbolj pozitivne vloge v družbi, da pa včasih pomagajo sklepati oziroma ohranjevati prijateljstva na daljavo. Rešitve za problem mobilnih telefonov do sedaj, očitno, še nismo našli ...

Katera stvar (sprememba) bi konkretno izboljšala odnose na ŠGV?

Še najbolj zanimivi odgovori so bili na šesto vprašanje, kaj bi bilo potrebno spremeniti na naši šoli. Vsi ste iznajdljivo odgovorili in "padlo" je nekaj zelo dobrih idej. Če povzamemo: več vas je mnenja, da bi lahko dijake bolj povezali tako, da bi uvedli posebne "akcije" spoznavanja, pozdravljanja (ne bi moralo biti to že samo-umevno?) Včasih pa je dijakom neprijetno ali "nerodno" ogovarjati ostale, pa bi zato raje sodelovali v kakšnem projektu ... Vredno bi bilo poskusiti. Bili ste tudi za to, da se organizira več šolskih plesov in podobnih druženj na šoli, ne samo v domu; želite si več duhovnih dnevo in boljše povezave med dijaki različnih letnikov.

Zanimivo, da nas motijo take stvari, nematerialne, čeprav se veliko pritožujemo tudi nad drugačnimi, takimi, ki, konec koncev, niso tako pomembne.

Kakšno je tvoje počutje v DD? Kako si zadovoljen z odnosom vzgojitelj-dijak?

Naslednje vprašanje se dotika "domcev". V domu niste tako složni in zadovoljni – večina vas je mnenja, da ne dijaška ne vzgojiteljska skupnost v domu ne deluje tako, kot bi si želeli. Nekaj se vas v domu zelo dobro počuti, nekateri manj ... Najbrž bodo vedno nesoglasja in težave, zato je dobro, da smo drug drugemu zavezniki in si stojimo ob strani. Tistim v težavah pa pomagamo po najboljših močeh.

Kako dobro poznaš ostalo osebje ŠGV (kuharice, čistilke)?

Ker škofijci po svetu "hodimo z odprtimi očmi", ste skoraj vsi v anketi odgovorili, da bi jih, če bi ostale zaposlene na šoli (kuharice, čistilke, tajnice ...) srečali kje v vsakdanjosti (izven šolske ograde), prepoznali (in jim z nasmehom polepšali dan, seveda!).

Kaj smo v tej anketi izvedeli? Da s(m)o škofijci prijazni, srečni in stremimo k duhovnim vrednotam – prijateljstvo, povezanost, sreča. S tem smo zadovoljni in upamo, da bo tako še vrsto let.

Tinkara Božič, 2. a

Foto: arhiv ŠGV

Kras, planeta Zemlje okras

V petek, 5. maja 2017, smo se "škofijski novinarji" odpravili na ekskurzijo na Kras. Najprej nas je urednik Isker Aleks Birsa Jogan povabil k sebi domov, kjer smo imeli piknik. Objela nas je nostalgija in zapodili smo se h gugalnicam in trampolinu. Ko smo si nabrali moči, smo se odpravili v Sveto, kjer stoji znamenita cerkev. S kombijem smo se nato zapeljali do Štanjela, kjer smo dobri dve uri "vandrili" po kamnitih ozkih ulicah in se pogovarjali v Ferrarijevem vrtu. Za piko na i pa smo obiskali še kobjeglavsko pršutarno.

Sveto – cerkev, stara lipa in štirna

Dobro nahranjeni smo se podali v Sveto. Sprejela nas je gospa Nataša Jazbec in nam predstavila edinstveno cerkev svetega Tilna v Svetem, po domače s"čansko cerkev svetega Tilha. Je osmerokotne oblike, zgrajena v furlanskem arhitekturnem slogu, na sredini pa jo podpira steber, zato mnogi pravijo, da izgleda kot dežnik. Gospa Nataša, ki je sicer restavratorka, nas je navdušila s svojim bogatim znanjem in gostoljubnostjo, saj nas je želela povabiti celo k sebi domov na pijačo. Nekateri izmed nas so v Svetem "našli" počitniško hiško, ki jo bodo nekoč v prihodnosti po svoje obnovili in vanjo pripeljali svojo družino. Naj pripomnim, da se o ceni ni pozanimal nihče. Sredi vasi smo našli še petsto let staro lipo in vaški vodnjak (štirno). Najbrž sploh ni treba omeniti, da smo vsa naša doživetja skrbno dokumentirali s fotoaparatom – bojim se, da bo, glede na to, da je Sveto naša komaj druga postaja, na njegovi pomnilni kartici zmanjkalo prostora ...

Štanjel – kraj skrilja in vrtov

Takoj ob izstopu iz kombija se je pred nami prikazala podoba Gradu Štanjel, ki se v vsej svoji veličini razprostira na vzpetini nad vasjo. Okoli njega stojijo kamnite hiške, ki so pokrite s skriljem in ozke ulice, po katerih bi se lahko sprehajala in izgubljala, a se ne bi naveličala. Pot nas je po ulicah popeljala do Ferrarijevega vrta, ki nam je kljub slabemu vremenu nudil ""luštne"" poglede. Tam smo se pod paviljonom skrili pred dežjem in dobro uro kramljali o najrazličnejših stvareh, kot bi se poznali že od otroštva. Tu nam je Štanjel ponujal prekrasen pogled na celotno kraško pokrajino, ki se je iz oblačne spreminjala v sončno. Štanjel mi je že od nekdaj všeč, kajti čeprav je na prvi pogled majhen, skriva bogato arhitekturo in doživetje pristnega kraškega utripa.

Preden smo odšli na ta izlet, sem imela pomisleke o celotni stvari, češ da bi lahko izkoristila čas drugače, a zdaj ne obžalujem, da sem sedla v šolski kombi. Vse majhne stvari, ki so se zgodile tisti dan; pogovori, sprehajanje, skakanje po trampolinu, obisk pršutarne, smeh in druženje ... mi pomenijo veliko in me bogatijo. Bila je zelo prijetna izkušnja.

Maja Kobal, 2. a

Po lužah do čudovitega petka

Ob sprehajanju po deževnem Štanjelu me je kar malce stisnilo pri srcu, saj sem komaj sedaj, po 17 letih svojega življenja, spoznala, da je majcen kraj čisto blizu mene tako simpatičen in očarljiv, čeprav sem ga videla v turobnem vremenu in sem po ozkih uličicah stopala v mokrih čevljih. Dandanes hodimo ljudje po svetu, da bi spoznavali staro arhitekturo, imamo pa jo tik pred nosom.

Hiške po štanjelskih ""gasah"" so tesno skupaj in stisnjene, zdelo se mi je, kot da pravijo zgodbe, pripovedke iz časov, ko so bile zgrajene. Vodijo do Gradu Štanjel, ki obiskovalca s svojo skromnostjo navduši že ob prihodu na vrh vzpona. Sprehajali smo se po štanjelskih uličicah, polnih luž, in se stiskali pod skupnimi dežniki, kmalu smo pa le prispeli pred veliko tablo na "obzidju", s katere smo prebrali napis "Ferrarijev vrt". Stopili smo naprej, si ogledovali vrtove in poskrbeli, da bodo shranjeni tudi v galeriji naših mobilnih telefonov :).

Naleteli smo na edini suhi predel Krasa tistega popoldneva, majcen paviljon v Ferrarijevem vrtu, kjer smo naredili postanek, upajoč, da preneha deževati in lahko mirno nadaljujemo izlet. Sedenje na robu paviljona ob zanimivih in nostalgčnih pogovorih maturantov (ki so z nama, drugošolkama, delili tudi nemalo nasvetov, kako preživeti šolanje na ŠGV), je bil verjetno moj najljubši del popoldneva.

Nadaljevali smo pot, videli smo še dve razgledni točki, od koder nam pogled ni segal preveč daleč, saj je megla zakrila bolj odročne kraje.

Dnevi, kot je bil ta petek, 5. maja, mi bodo nedvomno ostali v lepem spominu, saj mislim, da me bogatijo in me soočajo z novimi ljudmi ter me marsičesa naučijo. Hvaležna sem, da je bil moj prvi "iskraški" izlet tako lepo načrtovan, da smo ga čudovito izpeljali in je to odslej eden izmed najlepše preživetih 5. majev mojega življenja.

Tinkara Božič, 2. a

Veliki finale Krasa – pršut in teran

Dne ne bi mogli zaključiti bolje kot z obiskom zasebne pršutarne v Kobjeglavi, znani tudi po stari murvi, ki jo vsako leto obrežejo na čisto poseben način – v obliki dežnika. Najprej so nam razložili postopek sušenja in proizvodnje pršuta, nato pa so našo potrpežljivost in poslušnost nagradili s pogostitvijo s pršutom in drugimi domačimi izdelki. Res so bili odlični, ob vsem tem pa smo si privoščili še rujno kapljico, pravi kraški teran. Najbolj so bili nad kraškimi dobrotami navdušeni tisti, ki ne prihajajo s Primorske in jim to zato predstavlja še prav posebno poslastico. Za konec so nam povedali še nekaj "vicev" – pravzaprav je šlo za resnične zgodbe o obiskih raznih uglednih oziroma znanih osebnosti v njihovi pršutarni in anekdotah, povezanih z njihovo pripravo in izpeljavo. Potem smo se resnično siti in zadovoljni z dnem, ki je za nami, odpravili proti Vipavi.

Na ekskurziji smo ugotovili, da imamo v naši bližini pravzaprav čudovite kraje, ki jih je vredno spoznati, saj jih lahko ob marsikateri priložnosti razkažemo tudi turistom oziroma gostom.

Vtis naše mentorice

Ko nas je Aleks, aktualni glavni urednik Isker, povabil v svoje domače okolje, sem si rekla: "V redu, prepustimo se, saj ni napačno, če si tokrat – po vseh medijskih hišah, ki smo jih v zadnjem obdobju obiskali – dovolimo bolj sproščeno, manj ciljno naravnano popoldne."

Gostitelj je ponovno dokazal, da ni več le pisanja, urednikovanja, oblikovanja Isker, ampak tudi organizacije, komunikacije, degustacije ... Ker smo šli na potep šele po koncu pouka in smo se namenili vrniti do devetih zvečer, je pripravil štiri postanke – z dobro časovnico. Moje doživetje tega popoldneva gre v dve smeri: kako lepo je, če želimo in znamo pokazati svoje okolje, ker je potem doživetje vselej bolj pristno in drugače pobarvano, kot če bi imeli nekega vodnika, ki bi povedal naučene fraze o Krasu. Tukaj je potrebno reči, da je Klara Vrabec, ko je začutila svojo zemljo pod nogami, prav tako zavzeto zastopala njeno srčno barvo. Zares: dogodek pripravimo ljudje s svojo prisotnostjo in osebnostjo. Če nam je Klara zaupala poleg značilnosti kraške hiše tudi, kje sta se spoznala njena starša, kje sta plesala kot mlad par, smo bili priča novi *zgodbi* (tukaj je mišljena ta beseda "dobesedno", saj je – vsaj za zdaj – fiktivna, ki smo jo v vse bolj sproščenem ozračju pletli med dvema udeležencema in jo gradili v duhu limonade: domače, neprisiljene, z znanimi in zabavnimi obrazy).

Tatjana Božič, profesorica

Foto: Klara Vrabec, 4. b

V petek, 5. maja, je bilo na naši šoli pestro. Potekala je namreč tekma za novega uradnega lastnika ključa Škofijske gimnazije Vipava. Ob 9.30 smo se na šolskem dvorišču zbrali vsi dijaki, v prvih vrstah elita, torej profesorji in maturantje, prestrašeni tretjeletniki pa na prizorišču.

Kje je ključ?

Na letošnji predaji ključa so nas čakale štiri naloge: posnemanju profesorjev, poznavanju zunanje podobe maturantov, ličenju in nazadnje vprašanju na vročem stolu. Na njem smo kot pri spraševanju odgovarjali (bolje rečeno ugibali), po napačnem odgovoru pa je sledil hladen tuš s strani maturantov. Medrazredna borba je bila napeta in se je po štirih igrah končala z neodločenim rezultatom, zato sta se predstavnici 3. a in 3. b spopadli fizično v polaganju rok. Zopet je sledil hud boj, a po napetih minutah je Sara Stopar ključ priborila 3. b razredu.

Po prepričljivi zmagi so dijaki 3. b na predaji ključa kot nagrado prejeli, seveda, šolski ključ. Lovoriko so postavili na ogled v svojo učilnico, a tam seveda ni dolgo ostala. Zgodba ni tako nenavadna, saj se je letošnjim maturantom enako zgodilo že lani. Ukradeni ključ predstavlja dijakom 3. b trpek priokus po trdo pridelani zmagi. "Kraja ključa predstavlja žalostno stanje naše šole," pravi eden izmed dijakov 3. b, ki se skupaj s sošolci sprašuje, kdo je storilec takšne nesmiselne kraje. Šepeta se, da prihaja tat iz vrst 3. a, znan po tem, da težko prenese poraz (še posebno, ker so bili tokrat zelo blizu zmage). A dijaki 3. a zanikajo vpletenost in pripominjajo, da jih za ključ ne briga dosti. Osumljenci so seveda tudi iz drugih razredov. Dijaki 3. b so se tako že skorajda sprijaznili z možnostjo, da ključa ne bodo več videli— razen nekaterih šibkih iskalnih akcij tudi ni bilo opaziti posebnih prizadevanj.

Maja Križnic in Andraž Puc, 3. b

Foto: Živa Kovsca, 2. c

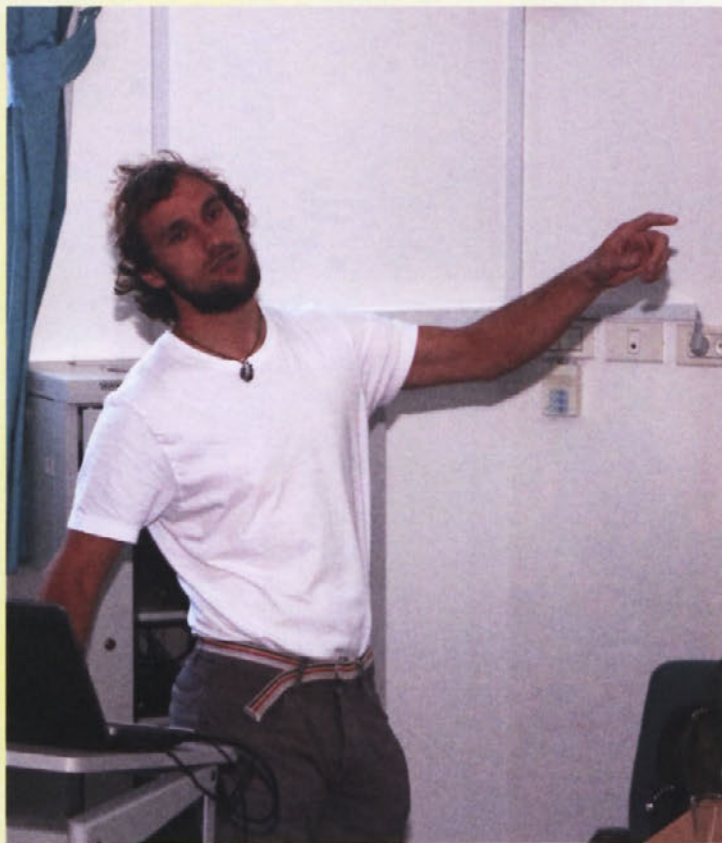
Bolje graditi ali podirati?

Na vroč, skoraj že poletni večer, 25. maja 2017, je v avditoriju Škofijske gimnazije Vipava vladala smrtna tišina. Dijaki, profesorji in zunanji poslušalci smo imeli priložnost prisluhniti Mihi Miheliču, svetovnemu popotniku, ki ga je pot zopet pripeljala na nekdanjo gimnazijo, kjer se je v sklopu Naših večerov že drugič preizkusil v vlogi predavatelja. V štirih letih, ki so minila od zadnjega obiska, se je nabralo veliko slikovnega gradiva.

Miha nam je ob avtorskih slikah predstavil potovanja, na katera se je odpravil v zadnjih letih. Že od najstniških let je v tesnem stiku z naravo, še posebej z rekami. Prihaja namreč iz Bovca, kjer je začel z raftanjem in kmalu postal inštruktor. Zaradi ljubezni do živega sveta je po gimnaziji šolanje nadaljeval na fakulteti za biologijo, ki jo je uspešno končal, a kot diplomirani biolog ni zdržal v laboratoriju. Kot je sam rekel, te občutek svobode zunaj štirih sten zasvoji. Usmeril se je v športe na divjih vodah in kot inštruktor ter vodnik prepotoval velik del sveta.

V zadnjih štirih letih je sezonsko delal v Turčiji, Čilu, na Islandiji, Norveškem in v Južni Ameriki. Vzdihi začudenja ob podobah skritih kotičkov sveta so bili med poslušalci pogosti. Poleg naravnih čudes smo imeli priložnost videti tudi, koliko izkušenj in znanja je Miha Mihelič pridobil v teh letih. Dijakom je potrdil, da je lahko učenje zunaj učinkovitejše in zanimivejše kot le teorija. Z vsakim dnem si je širil obzorja in, kot je sam poudaril, bil med ljudmi: spoznaval, prijateljeval, se zabaval in kdaj tudi kaj obžaloval. Med predstavitvijo je namreč za vsak obraz na sliki povedal, kdaj sta se zopet srečala na drugem koncu sveta, kako ohranjata stike. Seveda pa zna biti voda tudi nevarna. Tako so del njegovega poklica tudi poškodbe, včasih so te celo usodne.

Žal v naravi postavlja pravila človek, bolje rečeno, kapital, kar pogosto naravo udari na različne načine. Enega od njih je Miha

pobljše spoznal in nam ga na kratko predstavil. Zaježovanje rek. Večina ima hidroenergijo za zeleni vir energije, biolog in raftar pa nam je predstavil negativne posledice tega načina pridobivanja energije. Videl je izseljene vasi, ki bodo kmalu dno akumulacijskih jezer, izsušena ustja

rek, izumiranje živalskih vrst zaradi spremenjenih razmer v rekah in s tem manjšo biotsko raznovrstnost ... Pozval nas je, naj se pridružimo iniciativi, ki želi preprečiti gradnjo številnih načrtovanih rečnih pregrad, saj jih je največ v perspektivi prav tu, na Balkanu. V Avstraliji je namreč po več letih njegovim prijateljem in sorodnikom uspelo preprečiti zaježitev ene izmed redkih rek s prostim tokom.

Za zaključek se je vnela razprava o prednostih in slabostih jezov ter iskanje za Slovenijo možnih rešitev, tudi na področju varčevanja z električno energijo.

Za iskanje pravih rešitev sta potrebna širina in pogled naprej. Najlepša hvala Mihi Miheliču, da je svoje poglede delil z nami, hkrati pa mu želimo vse najboljše v krogu njegove mlade družine. Vsem nam pa želim, da bi zmogli kritično presojeti dogajanje okrog nas in tako soustvarjati svet – pa če gre za jezove ali karkoli drugega.

Maja Križnič, 3. b

Foto: arhiv ŠGV

Dan D

Tudi letos je dijaški dom Škofijske gimnazije Vipava sodeloval na športnem srečanju katoliških dijaških domov – Dnevu D, ki je po nekaj letih ponovno potekal pri nas. Že nekaj dni pred dogodkom so bile priprave v polnem teku. Zbirali smo prijave sodnikov, igralcev in za popestritev celotnega dneva hkrati ustvarjali kulturno-glasbeni program. Prav vsak se je potrudil, da bi ostali škofijci po Sloveniji videli, kako "fajn" se imamo tukajšnji dijaki.

Ko so se 6. februarja gostujoči začeli zbirati v avli šole, smo vedeli, da gre zares. Po uvodnem pozdravu, obarvanem z glasbo, je gospa Ivica podala osnovna navodila: kje se nahajamo, kje bodo potekala tekmovanja ... Ko smo se dijaki razporedili po različnih dejavnostih in se je vse skupaj začelo, je čas zelo hitro minil. Lahko smo tekmovali v namiznem nogometu, biljardu, namiznem tenisu, nogometu, briškoli ...

Rezultati so bili zelo različni, a je bil prav vsak dijaški dom uspešen vsaj na enem področju. Ob koncu, ko so bili jasni že skoraj vsi izidi, pa smo skupaj odšli v veliko telovadnico, da bi spodbujali naše nogometaše, ki so se prebili v finale. Vsi smo si namreč najbolj želeli zmage v nogometu, saj ta dijaškemu domu prinese največ ""slave"". Borili smo se proti srditim ""vijolam"" in bilo je zelo napeto. Toda na koncu je bil trud naših nogometašev dobro poplačan – naša ekipa si je suvereno priigrala zmago. Prav vsi smo bili izjemno ponosni na igralce. Utrujeni in hkrati polni evforije smo na koncu srečanja le dočakali razglasitev prvih treh mest in podelitev priznanj.

Da pa ne bi bilo vse skupaj tako pusto in uradno, je domski pevski zbor pod taktirko Jureta Ferletiča zapel nekaj pesmi in s tem še dodal pozitivno energijo. Prvo mesto je dosegel dijaški dom Janeza Boska iz Želimelj, drugo mesto pa dom Škofijske gimnazije Vipava.. Tako smo se ob koncu dneva z nasmejanimi obrazi in polni lepih spominov podali vsak na svoj konec Slovenije, zagotovo pa je prav vsak rad podoživljal ta dan!

Tamara Humar, 1. c

Foto: arhiv ŠGV

Post v dijaškem domu

Tea Kocman, 3. b

Foto: arhiv ŠGV

Tudi letos smo v dijaškem domu obhajali postni čas, v katerem so nam bile ponujene različne duhovne vsebine.

V torek, 21. marca, smo se domski dijaki odpravili na Gradišče na križev pot, tudi v spomin na pokojnega profesorja Janeza Zupeta – podobe v kapelich križevega pota je namreč naslikal njegov brat, akademski slikar Krištof Zupet. Pri vsaki postaji smo brali odlomke križevega pota za mlade, delo sodobnega italijanskega pisatelja in teologa Paola Curtaze. Ta je v svoji dosedanji karieri napisal kar devetindvajset del za odrasle in tri za mladino. Curtazev križev pot je prevedel domski kaplan Ivan Likar, uvod pa nam je s svojim igralskim talentom prikazal vzgojitelj Simon. Pri vsaki postaji je najprej eden izmed dijakov prebral odlomek iz Svetega pisma in premišljevanje, nato pa smo vsi skupaj prebrali molitev. Tako smo se postajo za postajo pomikali proti cerkvi na Gradišču, kjer smo nato imeli sveto mašo. Posebna je bila tudi v tem, da nam je na začetku gospod Ivan na dlan namazal miro, ki so jo včasih uporabljali za maziljenje pokojnih.

Obiskal nas je tudi Tomaž Kete, duhovnik, in nas nagovoril. Pripovedoval nam je o svojem bivanju v vipavskem semenišču, o svojem sedanjem delu in o stvareh, ki jih rad počne – ki jih počne za dušo. Navdušil nas je s svojim govorniškim talentom, sproščenostjo in mladostnostjo.

Sladkor in zdravje

Debate o zdravi prehrani in spremembah jedilnika, ki so jih uvedli v dijaškem domu ŠGV, potekajo že od začetka šolskega leta. Dilema o borni izbiri hrane pri zajtrku se je odprla tudi na predavanju dietetičarke.

Predavateljica se je naprej ustavila pri osnovah zdravega obroka za mladostnika, nato pa se je začela poglobljati v temo – vlogo sladkorja v naši prehrani. Predstavila nam je zgodovino človeka kot sladkosneda s pomenljivo primerjavo izbire sladkih živil včasih (predvsem sadje) in danes (sladkarije vseh možnih oblik, znamk, sladke pijače ...)

Prav za količino popitih sladkih pijač smo, kot je dietetičarka opozorila, po raziskavi, ki so jo opravili med 38 evropskimi državami in v ZDA, Slovenci v samem vrhu.

Da bi si lažje predstavljali, koliko sladkorja vsebujejo tako imenovane sladke pijače, je za primer kokakole k sebi povabila ""asistenta"", ki je v prazno pollitrsko plastenko omenjene pijače stresel kar 11 malih vrečk s sladkorjem (po 5 g). Za konec nas je seznanila še s sestavinami opevanega čokoladnega namaza

Nutella. Pred nami je opravila predstavitev – na košček kruha je stresla vse surovine namaza: palmino olje, mleko v prahu, kakav, lešnike in seveda veliko sladkorja. Dejanje, ki naj bi po pričakovanjih v dijakih sprožilo zgroženost in odpor, je naletelo na ironičen komentar iz publike: "Še vedno boljše kot povprečen domski zajtrk."

Sledila je burna razprava o domskih zajtrkih in *lunch* paketih, ki se je nekoliko umirila, ko je predavateljica povedala, da je prehrana v dijaškem domu v Novi Gorici še bolj osiromašena za "dobrote" kot v vipavskem.

Tako se je predavanje počasi zaključilo. Dijaki smo svobodno stopili v sončen dan in se na poti proti dijaškemu domu ustavili še na sladoledu – vse ""po pameti"".

Karmen Bogataj, 3. a

Povezani ~~zmagujemo~~ zmrzujemo

20. aprila smo se skromna posadka štirih dijakov in dveh vzgojiteljic, vsi zaspani in podhaljeni, odpravili na 55. Domijado na Roglo. Po treh urah in pol vožnje smo le prispeli v zasnežene kraje in se namestili v prikupnih bungalovih.

Po kosilu je sledila uvodna prireditev, s katero se je začel dvodnevni kaos. Novinarji smo se takoj odpravili na delo, ostali dijaki iz Vipave pa so postavili razstavo likovnih in fotografskih izdelkov, ki so prispeli na letošnji natečaj Domijade. Ker je postavljanje in lepljenje slik ter fotografij naporno delo, smo si seveda morali vzeti tudi odmor za kofetkanje. Za izvedbo vseh tekmovalj je bil na voljo le en dan, zato se je vse odvijalo hkrati. Novinarji smo "leteli" z ene strani hotela, kjer je bila okrogla miza, na drugo, kjer se je odvijal športni del Domijade. Dijaki so tekmovali v šahu, odbojki, košarki, namiznem tenisu, nogometu, teku in streljanju. Kljub delu smo si skupaj vzeli čas za ogled odbojarske tekme. Zvečer smo se po velikem naporu z užitkom in lakoto podali proti jedilnici. Kasneje je sledil kulturni program, na katerem smo lahko videli kar nekaj glasbenih talentov, za vse navdušence glasbe in plesa pa je bila glasba v živo do jutranjih ur. Ampak ker smo prišli "delat" in ne počivat, smo se pridni škofijci odpravili v bungalov, kjer smo pripravili vse potrebno za zaključno prireditev naslednji dan. V poznih nočnih urah smo se le ulegli v zelo udobne postelje oziroma na kavč – čakal nas je še en naporen dan.

Naslednje jutro smo se že zgodaj odpravili na zajtrk in zatem takoj na delo. Nismo smeli zapravljati časa, zato si nismo mogli privoščiti čokoladnih kosmičev, "sto različnih" vrst narezkov in namazov, kave, čokolina ... Fotografi smo tako odkorakali "pofotkat" še zadnje detajle in se nato pridružili ostali ekipi, da smo dokončali program in se dogovorili še o podrobnostih zaključne prireditve. Seveda ni šlo brez zapletov s strani vodstva. Gospod Kojič, predsednik skupnosti dijaških domov, ni vedel, kdo bo podeljeval nagrade, celoten proces pa je še zapletel, tako da je določil fotografiranje vseh nagrajencev pred avlo; na koncu so med publiko ostali le Srbi in nekateri dijaki, ki niso prejeli nagrade.

Zadovoljni, da smo dobro izpeljali svojo nalogo, smo si privoščili še "zdravo" kosilo (beri ravnokar pečene rogljičke) in se odpravili na avtobus proti Novi Gorici. Mislim, da lahko v imenu celotne posadke rečem, da smo neizmerno uživali, čeprav smo premalo spali.

Tea Kocman, 3. b

Foto: Tea Kocman, 3. b

Letošnji maj je bil v dijaškem domu prav poseben. Šmarnice so namreč zapisali vzgojitelji in profesorji. S tem so Marijin mesec naredili lep, pristen in nam pokazali še drugo plat svoje osebnosti. Nekateri avtorji so svoja razmišljanja in pričevanja izrazili tudi v živo. Za idejo in izvedbo je zaslužen domski kaplan Ivan Likar.

Šmarnice

Primož Erjavec: Potovanje z namenom

Vsak bi moral prejeti bon za potovanje z namenom, kot ga je prof. Erjavec z misijonom na Madagaskarju. Ne, da bi svet rešil, ampak, da bi ga za malenkost spremenil na bolje.

Miha Šušteršič – Smejoči Fazan: Obljuba

"Vedno pripravljen!" Če človek nekaj obljubi, mora biti na to pripravljen. Prof. Šušteršič je obljubil zvestobo Bogu, domovini, ženi, otrokom, vztrajnosti, optimizmu in preprostosti.

Ivica Čermelj: Bolezen – preizkušnja

Ob moževi nenadni bolezni je se je vzgojiteljici Ivici Čermelj vse obrnilo na glavo. S pomočjo molitve, prijaznih ljudi in Božje pomoči je ostala trdna.

Nočem biti podoben svojemu očetu

Očetove nadležne budnice po dolgih žurih in priganjanje k delu na polju ter k maši se je z oblikovanjem svoje družine izkazalo za smiselno in vzgojno.

Ivica Čermelj: Smrt

Imela sem veliko milost, da sem bila lahko v zadnjih urah tako ob mami kot ob očetu. Da smo si lahko povedali, da nas je strah, da nam je česa žal in da smo hvaležni za vse, kar smo lahko naredili skupaj.

Odločitve

Odločitve, tudi najmanjše, lahko zbegajo, utrudijo in poberejo veliko časa. Med vsemi odločitvami je verjetno najtežja ta, da zaupamo v svoje odločitve, a hkrati najpomembnejša.

Polonca Zupančič: Filozofija kot učiteljica življenja

Pravi filozof ni le dober retorik z izbranim besednjakom, ki kratkočasi ljudi, ampak svoje misli tudi udejanja.

Robi Rolih: Robi obrača, Bog obrne.

Vzgojitelj Robi Rolih nam je pripovedoval o svojih lepih in neprijetnih izkušnjah. Od brezskrbnega otroštva, do srečanja z narodnostno nestrpnostjo, prihodom v Slovenijo in potjo do poklica, ki ga opravlja.

Nadja Pregelj: Kristjani in politika

V škofijah, ki profesorici predstavljajo cvet slovenske inteligence, se mora prebuditi zanimanje za politiko in dobrohoten ter skrben odnos do domovine, naroda, družine in drugih skupnosti, v katerih živimo.

Alojz Grahor: Kako berem Sveto pismo

Prof. Grahor pripravlja molitve, s katerimi profesorji začnejo dan. Za pripravo si vzame čas, da so molitve iskrene in Bogu po volji.

Tatjana Božič: Žrtvovanje, trpljenje, odpoved

Najti v življenju mesto bolečini, zaupati, da nosi v sebi smisel, jo zato nekako "udomačiti" – tako kot radostne trenutke – je eden najpomembnejših vidikov bivanja.

Polonca Zupančič: Človekova vloga v svetu

Menim, da človek ni rojen samo zato, da živi med ljudmi, pač pa tudi za ljudi.

Prijateljstvo

Da si na pravi poti, ti povejo solze v očeh, ko se zaveš, koliko ti prijatelj pomeni.

Vladimir Anžel: Otroci

Otrok ne jemljimo kot nekaj samoumevnega, kot nekaj, do česar imamo pravico. Naj bodo dar, naj bodo zaželeni.

Škof Metod Pirih

Škof Metod Pirih nam je predstavil svojo izkušnjo, kako je biti bolan. V težkih časih mu je pomagala Mati Božja.

Ivica Čermelj: Če bi lahko še enkrat izbrala svoj poklic ...

... bi bila vzgojiteljica, ker je delo z mladimi veselo in lepo, čeprav včasih tudi naporno. Naporno je takrat, ko ti nekdo ne pusti, da mu pomagaš, lepo pa, ko se imajo lepo vsi.

Je ratala ena (z)mešana!?

Kljub krstni prisegi prvoletnikov, da bodo aktivno sodelovali v domski dramski skupini, je letos svojo igralsko žilico razvijala samo ena četrtoletnica – Zala Rojc. Nič zato. Zala, ki je v dramski skupini sodelovala od prvega letnika, nam je v četrtek, 23. 2., premierno uprizorila duhovito monokomedijo z naslovom *Je ratala ena (z)mešana!?*. Besedilo zanjo je napisala sama, igro pa je režiral vzgojitelj Simon Čigoj.

Zgodba se začne zmedeno negotovo, gledalcu se slika celotnega dogajanja sestavi šele proti koncu. V predstavi se igralka postavi v vlogo maturantke Štefanje, ki med begom pred svojim fantom Gigijem – Džidžijem (narečno poimenovanje za Alojza) predstavi svoje doživljanje bivanja v dijaškem domu, opiše zanimive prigode in nam razkrije vse svoje ljubezenske težave.

Poleg zgodbe same je igro naredilo zanimivo tudi vključevanje gledalcev in namigovanje na ""pereče""probleme, ki so aktualni prav v našem dijaškem domu.

Benjamin Žbogar, 3. c

Foto: arhiv ŠGV

Izkustvo invalidnosti

V torek 6. junija, so nas v dijaškem domu obiskali člani in sodelavci Društva študentov invalidov Slovenije. Pripravili so nam izkustveno delavnico invalidnosti. Dijaki in vzgojitelji smo se seznanili z vidikom ljudi, ki imajo težave z vidom, motoriko ali so gibalno ovirani. Preizkusili smo vožnjo z invalidskim vozičkom in hojo z belo palico; seveda smo imeli pri tem pokrite oči. Člani društva so s seboj prinesli družabne igre za slepe, očala, ki ponazorijo različne okvare vida in knjige z Braillovo pisavo. Izkušnja se nam je zdela zanimiva, predvsem pa koristna, saj smo prišli do ugotovitve, da življenje s tovrstnimi omejenostmi zahteva veliko napora.

Aleks Birska Jogan, 3. b

Foto: arhiv ŠGV

V ponedeljek, 12. junija, je v dijaškem domu potekal vsakoletni domski zaključni piknik. Zbrali smo se vsi "domci", da bi uživali v dobri hrani, glasbi in prijetni družbi ter kvalitetno izkoristili prijeten, sončen večer.

Domski piknik pod arkadami

Na pikniku smo lahko prisluhnili skladbam, ki so jih za nas pripravili domski vzgojitelj Robert Rolih, gost večera Samo Vovk in nekateri dijaki, ki so obiskovali med letom krožek učenja kitare. Slišali smo zvoke kitar in tolkal pa tudi petje.

To, seveda, ne bi bil piknik, če ne bi jedli čevapčičev, hrenovk in tudi pečenih paprik ter drugih domskih specialitet, ki jih je za nas pripravil vzgojitelj Simon Cigoj s pomočniki.

Pridružili smo se lahko igri košarke, odbojke in drugih športov. Nekateri smo opazovali, kako je zahajalo sonce in nebo obarvalo v najrazličnejše odtenke, drugi pa med seboj poklepetali in kaj zapeli. Skupaj smo dočakali konec večera, ki smo ga zaključili z molitvijo, le da je tokrat potekala kar zunaj in sicer s podajanjem svečke.

Za konec je sledila še podelitev diplom "domcem", ki so veliko pripomogli k domu, domskim dejavnostim, prijetnemu bivanju in medsebojni pomoči, ki jih je podelila upraviteljica doma Ivica Čermelj.

To je bil še eden od premnogih prijetnih večerov, ki se dogajajo v domu Škofijske gimnazije Vipava in bo vsem ostal v lepem spominu. Vendar ga ne bi bilo brez samoiniciativnosti dijakov in pripravljenosti naših vzgojiteljev.

Klara Kavčič, 1. c

Foto: Živa Kovsca, 2. c in Ivan Likar, domski kaplan

Duhovni vikendi za birmance

Kot že nekaj let smo se tudi letos škofijci pridno udeleževali duhovnih vikendov za birmance. Običajno nas je skupina 7-8 animatorjev na približno 20-30 birmancev, tako da lahko delamo po skupinah. Na ta način delavnice oziroma kateheze lažje potekajo, saj se lahko posvetimo vsakemu birmancu posebej, skupina pa mora predstaviti svoje delo ostalim. Tako spoznavajo vero in njen pomen v svojem življenju. Profesor Primož, ki je hkrati tudi voditelj vikenda in mentor animatorjem, temo vikenda predstavi na razumljiv in preprost način skozi zgodbe ali odlomke filmov.

Letošnji duhovni vikend

Na letošnjem zadnjem birmanskem vikendu v maju smo imeli malo spremenjen načrt. Za razliko od prejšnjih terminov je ta trajal samo en dan in smo zato morali animatorji dati skupaj glave, da smo sestavili primeren program. Kljub skrajšanemu času pa smo uživali — se z birmanci spoznali in si ustvarili prijetno vzdušje.

Tea Kocman, 3. b

Foto: Tea Kocman, 3. b

Prešernova proslava

Slovenski kulturni praznik, bolj znan kot Prešernov dan, smo tudi letos na naši šoli proslavili na prav poseben in seveda kar se da kulturnen način. Proslava je potekala 7. februarja v avditoriju šole.

Celoten program je bil razdeljen na dva dela. V prvem delu smo točke pripravili dijaki prvega in drugega letnika, v drugem delu pa sta za kulturni program poskrbela tretji in četrti letnik. Vsak razred je imel nalogo ustvariti posebno točko. V uvodu nas je najprej pozdravil podravnatelj šole, sledilo pa je kar nekaj recitalov, dijaki pa so se predstavili tudi z avtorskimi pesmimi, igranjem različnih inštrumentov in nastopil je šolski bend. Ker se je vsak posameznik potrudil in poskusil dati čim več od sebe, smo tako s skupnimi močmi ustvarili odlično proslavo, ob kateri se je lahko vsakdo sponatno zavedel, kako pomembno je, da imamo svojo domovino radi in spoštujemo njene najstarejše korenine.

Klara Kavčič, 1. c
Foto: Jan Skočaj, 1. a

Predstava Peter Kušter

Obilica črnega humora, pronicljivi glasovi igralcev, nenavadni kostumi in pretresljive zgodbe o nevzgojenih otrocih oblikujejo predstavo, ki s svojo temačnostjo in na drugi strani resničnostjo povedanega pričuje o posledicah pomanjkanja ljubezni. Novogoriško gledališče je te prvine združilo v perfekcionistično zgrajeno in izvedeno glasbeno igro ter gledalcem ponudilo doživetje vzgojno-sporočilnega bizarnega humora. Žlahtna komedija 2017 je zagotovo počastila dan gledališča (27. marec) – večer, v katerem sem si jo ogledal.

prikaže najhujše scenarije. Odrska uprizoritev z grotesknostjo in v skrajnih višinah glasu zapetimi glasbenimi vložki opozarja na pomembnost povezanosti z otroki, kar se najlepše odrazi v tragičnih usodah vseh, katerih starši se posvečajo sebi in svojim težavam (zapatosti in samopomilovanju). Uprizoritev je zaokrožena z inštrumentalno zasedbo, ki se živahno vključuje v predstavo, in z lutkami, ki s svojo nežnostjo in igrivostjo paradoksalno nasprotujejo slogu, to je skoraj grozljivemu prikazu stvarnosti, a ga s kontrastom hkrati pomensko dopolnjujejo.

Ena najboljših predstav, ki sem si jo v zadnjem času ogledal. Na prvi pogled bi jo lahko res označil za nekoliko čudnaško oziroma drugačno in morda me ravno to tako navdušuje. Po prvem ogledu si sicer še ne morem ustvariti popolne slike ali izluščiti pomena vsakega prizora, ki ob taki dovršenosti zagotovo na oder ni postavljen brez razloga, lahko pa pohvalim nov dosežek gledališkega ustvarjanja in se veselim kvalitete slovenskega gledališča.

Aleks Birska Jogan, 3. b

Foto: SNG Nova Gorica

Predstava Tartuffe

Ko sem prvič slišala, da si bomo s šolo šli ogledat predstavo Tartuffe, sem bila seveda navdušena, saj imam zelo rada gledališče. Drugače pa sem Molièrovo delo povezovala z neko dolgočasno zgodbo, ki je bila postavljena v povsem drugačen čas in okolje ...

Po ogledu predstave pa sem spremenila mnenje. Zgodbo Tartuffa — sleparja, roparja, svetohlinca in pohotneža iz časa klasicizma poznamo vsi iz šolskih klopi. A igralci SNG Nova Gorica so komedijo neverjetno dobro modernizirali in zelo prepričljivo odigrali. Moram priznati, da me je predstava večkrat spravila v glasen smeh. Z izrazi na obrazih, zbadljivimi besedami in nasploh s komedijo karakterjev in situacij so igralci iz nas izzvali najrazličnejši spekter čustev: ogorčenje, obup, veselje, jezo ... Z liki na odru smo čutili, kot da smo z njimi na odru, v osrčju dogajanja. Ker pa je zgodba o Tartuffu ""le"" komedija, so šale, komični trenutki in zapleti iz nas vedno izzbili smeh.

Lucija Pišot, 2. a

Foto: SNG Nova Gorica

Pevski zbori

Še preden se je dobro začelo šolsko leto, smo pevci mešanega pevskega zbora vsak torek po pouku že pridno urili svoje glasilke za zelo pestro leto, polno nastopov.

V oktobru nas je čakal že prvi koncert na prireditvi Ritem srca v Ljubljani, kjer smo kot velik zbor, sestavljen in pevcev vseh štirih katoliških gimnazij, spremljali soliste. Konec oktobra smo se odpravili na intenzivne pevske vaje na Zaplano nad Vrhniko, kjer nas je obiskal tudi bivši dijak Samo Vovk in nam predstavil razne upevalne vaje, s katerimi smo se kot zbor še bolj zblížali in se temeljito pripravili na Slavnostno akademijo od 25. obletnici Škofijske gimnazije Vipava. Ta program smo popestrili s pesmimi domačih in tujih avtorjev, ki je navdušil samega predsednika Boruta Pahorja.

V decembru nas je čakal še nastop na dnevu odprtih vrat, a tudi po tem za nas ni bilo počitka. Že zgodaj smo se začeli pripravljati na revijo mladinskih in otroških pevskih zborov Naša pomlad v Vipavi, ki se je odvijala v aprilu. Vaje so bile še posebej naporne, predvsem zaradi pesmi Past life melodies avtorice Sarah Hopkins, ki je zaradi svoje zanimive in hkrati zelo svojevrstne sestave precej zahtevna, a smo tudi to pesem z veliko vaje uspeli izvesti.

V maju nas je čakal še zadnji nastop, na letnem koncertu zborov Škofijske gimnazije Vipava, na katerem smo občinstvu pokazali, s čim smo se ukvarjali celo šolsko leto. Dobili smo same lepe odzive, kar je bila največja nagrada za vse ure, ki smo jih preživeli na pevskih vajah z zborovodkinjo Meto Praček, ki se je zelo trudila in smo ji za vse nadvse hvaležni.

Lara Bizjak, 3. c

Foto: arhiv ŠGV

Fantovski zbor

Poleg mešanega pevskega zbora je v letošnjem šolskem letu deloval tudi fantovski pevski zbor, ki ga je vodil dijak Jure Ferletič. V zboru je prepevalo 15 pevcev, ki so se srečevali najmanj dvakrat tedensko na vajah med glavnimi odmori. Letošnji repertoar je obsegal priredbe slovenskih ljudskih pesmi, Prelovčeve in Sattnerjeve pesmi z domovinsko tematiko, pa tudi nekaj koralov ter Vodopivčevih in Gounojevih sakralnih del. Tekom leta je zbor sodeloval ob mnogih dogodkih na šoli in tudi v dijaškem domu, večkrat pa so se predstavili tudi pred širšo javnostjo, med drugim tudi na Slavnostni akademiji, na reviji Naša pomlad, podelitvi priznanj Naša Slovenija in zaključnem koncertu zborov ŠGV. Poleg glasbe in napornega dela na vajah in nastopih ni manjkalo zabave in druženja.

Jure Ferletič, 3. a

Utrinki iz Budimpešte

Od 31. 5. do 3. 6. 2017 smo se na ekskurzijo podali prvoletniki. Pot nas je vodila v madžarsko prestolnico, ustavili pa smo se tudi v slovenskem Prekmurju, na Ptuju in v Mariboru.

V Budimpešti sem se imela zelo lepo, spoznala sem ogromno novega. Všeč so mi bile cerkve, zanimiva se mi je zdela predstavitev evangelizacijske vere, najbolj pa sem uživala na Trgu junakov. Dobra volja in odlična družba nista manjkali.

Laura Praček, 1. c

Ekskurzija v Budimpešto mi je bila zelo všeč, na poseben način prosti čas, ki smo ga z razredom porabili za petje in druge aktivnosti. V spomin so se mi najbolj vtisnili zabavni dogodki na avtobusu, ki so popestrili dolgo vožnjo.

Kristjan Lovišček, 1. c

Na ekskurziji mi je bilo zelo všeč. Z opazovanjem mest, pokrajin in spoznavanjem zgodovine smo nadgradili in utrdili že pridobljeno znanje, poleg tega pa smo se veliko družili in ob tem zelo zabavali.

Ema Batagelj, 1. c

Dva dneva, ki sem ju preživela v Budimpešti, sta bila čudovita. Je mesto, ki je polno zanimivosti in znamenitosti na vsakem vogalu. Upam, da se kmalu vrnem tja in si mesto ogledam še podrobneje.

Ivana Mužina, 1. c

V Budimpešti je bilo super. Kljub pomanjkanju prostega časa nam je uspelo obkljukati kar nekaj stvari na našem "to do listu". Nekateri so se prvič vozili s podzemno, "rockali" v Hard Rock Cafe ter prvič zaigrali in zapeli na ulici. Ne boste verjeli, dobili smo forinte, ne da bi šli v menjalnico. Naslednjim generacijam fazanov želim, da bi se imeli prav tako fantastično kot mi.

Flora Hodak, 1. c

Na ekskurziji je bilo zabavno, najbolj pa so mi bili všeč Maribor, Ptuj in Porabje. Všeč mi je bilo to, da smo imeli dokaj veliko prostega časa za raziskovanje. Zabavna je bila tudi vožnja z avtobusom, ki smo si jo prijetno popestrili. Hrana pa je bila predvsem drugačna od naše. Začuden sem bil nad veliko količino riža in piščanca, pa tudi nad sladkimi omakami na solati. V Budimpešti pa so me najbolj pritegnili kipci in cerkev z zanimivim oknom, v kateri so kronali kralje.

Jurij Marcos Marc, 1. c

Budimpešta je zelo privlačna prestolnica — morda ne na prvi pogled, ko pa smo jo podrobneje raziskovali, se je izkazala za zelo lepo mesto. Ekskurzija v Budimpešto se mi bo vtisnila v spomin predvsem zaradi dobre družbe sošolcev in zanimivih reči, ki smo jih počeli. To je bila prva ekskurzija z razredom in je res nepozabna izkušnja. Upam, da se bomo na prihodnjih ekskurzijah imeli tako lepo kot na tej prvi.

Anonimnež, 1. c

Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, ko smo z razredom peli na Trgu junakov. Všeč mi je bilo tudi, da smo lahko med prostim časom sami šli po mestu, kamor smo hoteli.

Marjan Kariž, 1. c

Celotna ekskurzija mi je bila zelo všeč, najbolj pa mi je bilo všeč popoldne, namenjeno kopanju, ker smo se lahko ohladili od vročine in odpočili.

Žan Pergar, 1. c

V Budimpešti mi je bilo zelo všeč, saj smo se kot razred zelo povezali. Najbolj mi je bila všeč cerkev sv. Štefana, ker je res zanimiva in edinstvena. Srčno upam, da bomo tudi na drugih ekskurzijah tako uživali.

Sara Štravs, 1. c

Ekskurzija mi je bila zelo všeč, ker smo videli veliko novih stvari in uživali v dobri družbi. Motila me je hrana, ki je bila skoraj vsak dan enaka in morda smo imeli premalo prostega časa, ampak to ni pokvarilo ekskurzije.

Andreja Peršič, 1. c

Klara Kavčič, 1. c

Foto: arhiv ŠGV

Ali ste vedeli, da ...

Konec junija je čas za ekskurzije, na katerih večkrat dobiš občutek, da so nekakšna nagrada za trdo delo med šolskim leto. Lepote Dunaja so tudi nam, tretjeletnikom, ki smo mesto obiskali med 16. in 19. junijem, pričarale prav take občutke. Palače, dvorci, vrtovi, bogati muzeji, galerije, sprehodi po mestu, sploh pa sošolci in prijatelji, so bili tisto, kar je nudilo posebno doživetje okolja, v katerem smo se znašli. Ob vsem tem pa smo seveda izvedeli tudi veliko novega, zato smo pet podatkov, ki so se nam zdeli najbolj zanimivi, zapisali.

... so Habsburžani pokopani ""v treh delih""?

Si predstavljate, da bi bili vaši pokojni sorodniki pokopani na kar treh mestih? Ogledali smo si tri kraje, kamor so pokopali dvanajst cesarjev in devetnajst cesaric ter seveda drugo sorodstvo slavne rodbine Habsburžanov. Nedeljsko sveto mašo smo obiskali v cerkvi sv. Štefana – pod njo v katakombah ležijo bronaste posode z njihovimi notranjimi organi. V Avguštnski cerkvi, v kateri je cesarska rodbina opravljala zakramente krsta, pogrebov in porok, ležijo srebrne posode z njihovimi srci. Njihov tretji grob pa je v cesarski grobnici pod kapucinsko cerkvijo – tu v večinoma bogato okrašenih sarkofagih počivajo njihova trupla. Upajmo, da jih množični turizem ne moti pri večnem miru.

... v zabaviščnem parku Prater strežejo tudi roboti?

Prater prihodnosti ... Kot vsako pomembno mesto tudi Dunaj sledi naprednim tehnološkim trendom. Obiskovalcem Praterja tako jemlje dih moderen dizajn in tehnologija ene izmed tamkajšnjih restavracij, v kateri so natakarije zamenjali kar roboti, ki naročene jedi naložijo na ""vlakec smrti"", ta pa hrano pripelje do obiskovalcev.

... je na Dunaju abdiciral zadnji rimsko-nemški cesar.

Leta 1806, potem ko je bilo Sveto rimsko-nemško cesarstvo poraženo proti Napoleonovi vojski in je bil v bližnji Bratislavi podpisan mir, je cesar Franc II. z balkona oznanil, da se je končalo dolgoletno obdobje cesarstva. Od takrat so Habsburžani ostali zgolj še vladarji Avstrije in Ogrske. Z istega balkona je nekaj desetletij pred tem takratni papež ob obisku Jožefa II., ki je zaradi varčevanja po monarhiji zaprl mnoge cerkve in samostane, blagoslovil mesto.

... je bi Marija Terezija lahko bila operna pevka

Cesarica Marija Terezija se kot mati šestnajstih otrok in prva vladarica Avstro-Ogrske gotovo ni nikdar dolgočasila. Z otroki ni malo dela in kot prva ženska na habsburškem prestolu se je soočala z močnim odporom nekaterih plemičev. Kljub temu si je vzela čas tudi za "prostočasne aktivnosti". Presenetilo nas je dejstvo, da se je cesarica ukvarjala z opernim petjem. Včasih je celo nastopila. Habsburžani so na splošno zelo podpirali glasbo in iz Dunaja naredili svetovno glasbeno prestolnico.

... je Dunajske dečke ustanovil Slovenec?

Slovenci smo znani pevski narod in tudi tokrat smo imeli prste vmes prav mi; znameniti deški zbor je namreč v času vladavine cesarja Maksimilijana I. davnega leta 1498 ustanovil prav dunajski škof Jurij Sladkonja, ki je bil po rodu Ljubljančan.

Še anekdota iz zabavišča Prater ...

Šušteršič vs. Vidmar

Po sprehodu v Pratu smo na karting stezi kar naenkrat opazili dva znana obraza. To nista bila nihče drug kot doktor Vidmar in profesor Šušteršič. Tekma med njima je bila zelo izenačena, žal pa doktorski naziv tokrat ni pomagal, saj je matematična rokica zmagala. (dr. Vidmar trdi, da je zgodovinska kri podzavestno izbrala "oldtimerja".)

Po neuradnih podatkih naj bi Jernej Vidmar že pospešeno treniral na domačem terenu, saj se mu naslednje leto obeta dvoboj z nasprotnikom težke kategorije (prof. Mozetičem).

Aleks Birska Jogan, Karmen Bogataj, Jure Ferletič, Gaja Prinčič, Anja Rožič in Benjamin Žbogar, 3. letnik

Foto: Maja Križnič in Andreja Slejko, 3. b

Drugoletniki so se tik pred zaključkom šolskega leta, v nedeljo, 18. 6., zgodaj zjutraj podali v večno mesto.

Vtisi o Rimu

Rim je mesto, polno zgodb, zgodovine in kulture, kar pa lahko začutiš tudi kot turist. Ko smo si ogledovali razne cesarske forume in Kolosej ter antično arhitekturo nasploh, sem dobila občutek, kako mogočen je bil Rimski imperij. Kljub temu da smo obiskali veliko cerkva, se mi je vsaka vtisnila v spomin z drugačno zgodbo. Postregle so nam s pogledi na natančno izdelane mozaike, stebre, freske, baldahine ... Pogled mi je kar nekaj časa zastal na stropu Sikstinske kapele, saj je na njem upodobljenih stotine zgodb in oseb. Pri sprehajanju po rimskih ulicah sem imela možnost začutiti mestni utrip in se seznaniti z zgovornimi domačini. Tako nismo doživeli samo Rima iz preteklosti, temveč tudi moderni Rim in njegov vsakdanji ritem.

Maja Kobal, 2. a

Že celo leto smo odštevali dneve do 18. junija, do "Rima". Zjutraj na avtobusu smo spali, zbudili pa smo se postopoma, ob melodijah dijakov, ki so peli in igrali na ukulele. Zapeljali smo se čisto ob obzidju mesta in tako vsrkavali utrip večnega Rima. Sprva smo se strinjali, da je mesto prašno, a posebno. Ni take vrste mesto, ki vzbuja domačnost, saj je prevzeto z ogromnimi množicami turistov; vsak išče senco (teh je v Rimu nedvomno premalo), vsak skuša čim več videti in se navzeti vsega, od stare antike do sakralne kulture. Ponavljam – Rim je nekaj posebnega. Nisem še obiskala mesta, ki bi mi dalo tak občutek majhnosti, počutila sem se kot drobna kapljica v oceanu. Samo še nekdo. Zato sem bila lahko turist v pravem pomenu besede. Zmedena in izgubljena, a očarana.

Tinkara Božič, 2. a

Rim je zanimivo mesto. Ni take vrste, da bi se vanj zaljubil in hotel tam preživeti veliko časa. Je pa mesto zgodovine. Ogromno zgodovine. Vse od antičnega Rima naprej in do sedaj. Žal so štirje dnevi prekratki za ogled tolikšne zgodovine, umetnosti, arhitekture ... Zato pa so pomembni skupni trenutki smeha, veselja in uživanja v mladosti in življenju. Pomembni so ljudje. V vsem tem betonu in prahu in vročini so ljudje tisti, ki naredijo to ekskurzijo posebno in nepozabno.

Lucija Pišot, 2. a

Foto: Maja Kobal, 2. a in Polonca Zupančič, profesorica

Raziskovalna naloga iz matematike: Catalanova števila

ŠGV-jevci že sedmič zlati

V Murski Soboti je na Gimnaziji Murska Sobota in Srednji poklicni in tehniški šoli Murska Sobota v ponedeljek, 15. maja, potekalo državno tekmovanje raziskovalnih nalog iz kar dvajsetih kategorij. Pred drugimi tekmovalci in šestčlansko komisijo univerzitetnih profesorjev matematike sta v kategoriji matematika in logika zagovarjali svojo nalogo tudi naši maturantki Tjaša Valič in Martina Lokar. Osvojili sta prvo mesto in seveda zlato priznanje.

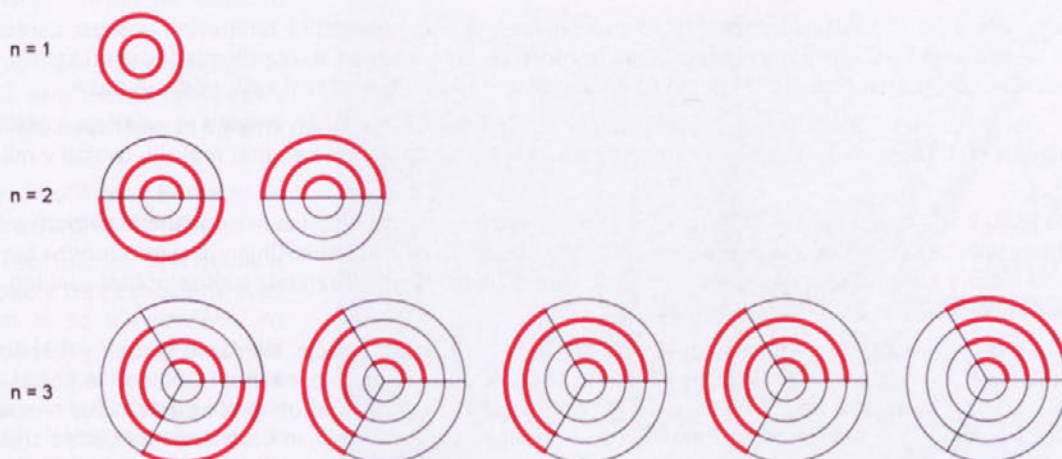
Pripravili sta raziskovalno nalogo na področju Catalanovih števil. Gre za zaporedje števil (1, 2, 5, 14 itd.), ki ga je opisal švicarski matematik Euler. Njuna raziskovalna naloga je nosila naslov Kombinatorična igra Catalanovih števil.

Martina in Tjaša sta o svoji nalogi in samem poteku raziskovanja povedali takole: "Od začetka do državnega tekmovanja je bila dolga pot. Že decembra sva zbirali ideje, katero področje matematike bi raziskovali. Ker je obema zelo zanimiva kombinatorika, sva bili najbolj navdušeni nad idejo, da bi odkrivali nove primere Catalanovih števil. Prvič je tako zaporedje opisal švicarski matematik Leonhard Euler, ko je konveksne večkotnike delil na trikotnike. Raziskoval je, na koliko načinov lahko z neseekajočimi diagonalami razdeli konveksni večkotnik na trikotnike; trikotnik lahko tako razdelimo le na en način, štirikotnik na dva, petkotnik na pet, šestkotnik na štirinajst ... To zaporedje predstavljajo Catalanova števila. Matematiki so kasneje opisali še več kot 800 drugih primerov, ki prav tako štejejo Catalanova števila. Profesor Grahor se je povezal s profesorjem s Fakultete za matematiko in fiziko, ki obvlada to področje. Ta je povedal, da je to področje že zelo sistematično raziskano in bova težko našli nove

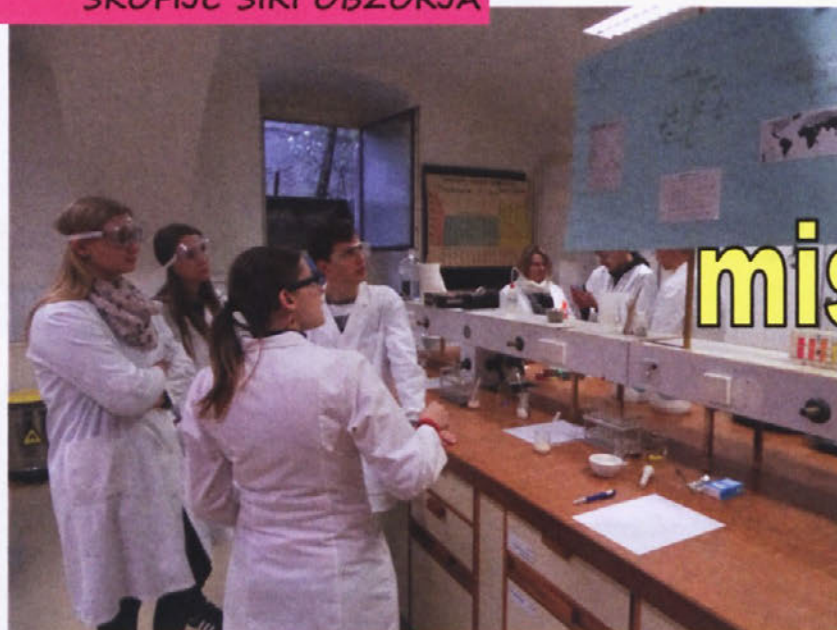
primere. V tem trenutku sva se odločili, kaj bo najina tema; da mu dokaževa nasprotno, sva se začeli poglobljati v Catalanova števila in na koncu našli 17 novih primerov. Zbiranje idej, risanje, opisovanje novih primerov in iskanje preslikav z že znanimi je trajalo približno dva meseca. Naučili sva se tudi dela v

programu Geogebra, saj sva morali v njem narisati skoraj 80 slik. Pomembna je bila vztrajnost, naučili pa sva se predvsem sistematičnosti. Raziskovalna naloga nama je poleg veselja ob vsakem novem odkritem primeru dala tudi nek širši pogled na matematiko."

Število pajkovih mrež 2 pri $n = 1, 2$ in 3 krožnicah

Maja Kobal, 2. a
Foto: arhiv ŠGV

Kemija z mislijo na jutri

V torek, 18. aprila, je nekaj učencev naše šole skupaj s profesorico kemije Jano Grohar in laborantko Nadjo Pregeljč odšlo na pedagoško fakulteto v Ljubljano, kjer smo se udeležili dogodka Kemija z mislijo na jutri. Pripravili so ga študenti kemijske fakultete v Ljubljani. Predstavili so nam nekaj poskusov, ki se izvajajo v kmetijstvu in živilski industriji (npr. koncentracijo žvepla v vinu) ter poskuse s čistili. Delo je potekalo v več skupinah, vodili so ga študenti. Zaključili smo po približno dveh urah. Dogodek mi je bil zelo všeč, saj smo izvedeli, kako se kemija uporablja v življenju in da ni le učenje formul in računanje.

Matevž Boštjančič, 2. letnik

Foto: Nadja Pregeljč

Kemijski večer

OŠ Šturje v Ajdovščini v letošnjem letu obeležuje 10. obletnico ustanovitve in delovanja. Med prireditvami, ki se dogajajo v okviru praznovanja, je bil tudi kemijski večer "Izkusi, poskusi, preizkusi", ki se je odvijal v sredo, 29. marca, v šolski avli. Povabilu se je odzvalo tudi nekaj dijakov naše šole.

Gost večera je bil mag. Tomaž Ogrin z inštituta Jožef Stefan v Ljubljani, ki je večer obogatil z zanimivimi poskusi, osredotočenimi na pline. Zasnovan je bil tako, da sta voditelja najprej predstavila lastnosti plina, poskus pa so izvedli mladi šturski kemiki, ki so kasneje asistirali tudi pri izvedbi poskusov g. Ogrina. Na tak način so obiskovalcem skušali predstaviti kisik, vodik in dušik.

Vodik (H_2) je najlažji element v periodnem sistemu elementov (PSE). Je brezbarven, lahko vnetljiv in nestrupen plin brez vonja in okusa. Njegovo vnetljivost so dokazali s poskusom, v katerem so vodik, ki je nastajal pri kemijski reakciji, uvajali v milne mehurčke in jih nato prižgali.

Kisik (O_2) – v zraku ga je 20,8 % – spada med halogene elemente. Je zelo reaktivna nekovina in oksidant, ki se zlahka spaja z večino elementov in z njimi tvori okside. Po izgledu je brezbarven plin, brez vonja in okusa. Utekočinjen je svetlo modre barve. Poskus g. Ogrina je pokazal, kako močno gorijo stvari, napojene s čistim kisikom. Za vse pa je bil zanimiv tudi sploščeni suhi led, ki je gladko, kakor drsalci, drsel po tleh avle.

Dušik (N_2) je brezbarven plin brez okusa in vonja, sestavlja pa kar 78 % Zemljinega ozračja. Najdemo ga tudi v tekočem ali trdnem stanju (grafit, diamant, fuleren in grafen). S tekočim dušikom se vsak dan srečujemo na hodnikih, saj je spravljen v gasilnih aparatih. Poskus s tekočim dušikom je bil zelo preprost. Da je plin utekočinjen, mora biti ohlajen na zelo nizke temperature. Tako so mladi pomočniki vanj potopili liste rastlin – ti so zmrzili, da so jih lahko zdrobili v roki, in balone, napolnjene z zrakom – ti so se izpraznili, ko pa so jih spet postavili na sobno temperaturo, so se počasi ponovno napolnili. Čemu je tako? To bi pa kemijsko izobraženi škofijci že lahko vedeli. :P

Mateja Čuk, 3. b

Končno so Iskre dobile tudi nekakšen kemijski kotiček in tako se je izpolnila želja ene izmed profesoric. Tokrat predstavljamo antimon.

Antimon

51

Sb

Antimon

121,76

Osnovne značilnosti

Antimon je kemični element s simbolom Sb (latinsko: stibium) in atomskim številom 51. Je polkovina, v naravi se večinoma nahaja kot amonijev sulfat (Sb_2S_3). Tališče ima pri 630.63 celzijah in vrelišče pri 1635 celzijah, gostota je 6.697 g/cm³. Oksidacijska števila so 5, 4, 3, 2, 1, -1, -2, -3 in ionizacijska energije so 1. 834 kJ/mol, 2. 1594.9 kJ/mol, 3. 2440 kJ/mol.

Antimon ima štiri alotrope. Stabilno kovinsko obliko, v kateri se najpogosteje nahaja, rumeno obliko, ki je stabilna pri -60 stopinjah Celzija, črno obliko, pri kateri pride do spontanega plamenskih reakcij in eksplozivno obliko, ki počí ob drgnjenju ali udarcu.

Ima dva izotopa ¹²¹Sb, ki ga je v naravi 57.36 % in ¹²³Sb, ki ga je v naravi 42.64 %.

Poimenovanje in zgodovina

Izvor imena ni natančno znan, obstajata pa dve predvidevanji.

Prvo pravi, da ime izhaja iz antimonachos, kar bi pomenilo ubijalec menihov, in je razloženo s tem, da so bili prvi alkemisti menihi in jih je antimon zaradi svojih strupenih lastnosti ubil.

Drugo izhaja iz besed anti-mono, kar pomeni "nikoli sam". Antimon se res v spojinah običajno nahaja z drugimi elementi.

Oznako Sb je določil Jons Berzelius in izhaja iz latinske besede stibium.

Poznan je že več tisoč let. Prvi izdelki iz antimona segajo v tretje tisočletje pred našim štetjem in so bili najdeni na območju Egipta in Saudske Arabije, kjer so ga poznali kot "kohl"; uporabljal se je za kozmetiko in kot zdravilo, čeprav nima zdravilnih lastnosti. Prvi ga je izoliral in opisal Vannoccio Biringuccio leta 1540.

Vpliv na zdravje

Na zdravje antimon najbolj vpliva, ko ga vdihujemo vezanega na kisik, lahko pa vstopi v telo tudi skozi kožo in hrana, ki jih zaužijemo.

Daljša izpostavitve antimonu v plinastem stanju se pokaže v draženju oči, kože in pljuč. Če se izpostavljanje nadaljuje, lahko vodi do pljučnih bolezni, srčnih težav, driske, bruhanja in bolečin v trebuhu.

Jakob Jazbec, 2. b

Foto: splet

Bright Night

Skupino Bright Night sestavlja pet naših dijakov, ki razne šolske prireditve in plesu popestrijo z ljubeznijo do glasbe. Njihova zasedba se občasno spreminja glede na potrebe. Na solo kitari je letošnji maturant Urban Poljšak, ki virtuosno ustvarja glasbo s svojo zvesto kitaro že enajst let. Na drugi kitari imamo Patrika Kobala, ki s svojo energičnostjo spravi vse občinstvo na noge, na bas kitari spremlja šarmantni in prav tako talentirani Jure Bužinel. Na vokalu blesti prikupna in talentirana Tina Bolko, ki s svojim glasom omamlja oboževalce. Nenazadnje pa je tu še živahni bobnar David Škrlj, ki svoje glasbene spretnosti razvija že deset let.

Bend popestri šolske plesu

Letos je bend prvič nastopil na šolskem plesu in ga precej popestril z živo glasbo. Njihov nastop obsega veliko različnih zvrsti in tako privabi veliko poslušalcev in plesalcev. Bend na plesu pripravi kvaliteten in dolg program, ob tem pa lahko vsak najde nekaj zase. Igrajo predvsem glasbo 70., 80. in 90. let, predvsem rock, se pa najde tudi kakšna "počasnejša" skladba. Nekaterim obiskovalcem plesa ni všeč elektronska glasba, zato je zanje bend super alternativa. Zelo dobro je, da igrajo tudi slovenske skladbe, saj so te slišane bolj redko. Mislimo, da se bend na plesu kar najbolj potrudi; k profesionalnosti pa pripomore tudi njihova oprava, oblečeni so namreč precej usklajeno.

Prvoletniki Marija, Maruša, Filip, Matija in Tomi

Intervju s skupino (odgovarjali so posamezni člani)

Koliko časa ste že skupaj in kdo je dal idejo o ustanovitvi skupine?

Formirali smo se za 25. obletnico šole—za potrebe dogodka—in nadaljevali od tam naprej.

Bright Night je zelo zanimivo ime, kako to, da ste se zanj odločili, ima kakšen globlji pomen?

Ime je nastalo, ko smo se prijavili na koncert "Rock s kulturo", ki je bil na Gradišču za Prešernov dan. Zaradi stiske s časom smo ga izbrali na hitro, večina se je strinjala. Nima pa nobenega globljega pomena. Preprosto se nam je zdelo, da se besede rimajo.

Glede na to, da so vaši nastopi tako uspešni, bi nam lahko zaupali, koliko časa namenite vajan?

Običajno vadimo enkrat na 14 dni, za kakšno uro ali dve, pred nastopi pa se dobimo večkrat na teden.

Vaš repertoar je zelo raznolik. Imate najljubšo zvrst, ki jo najraje izvajate oz. ali imate idola, po katerem se zgledujete?

Če posplošimo: igramo več ali manj rock, ker ga tudi sami največ poslušamo. Zvrsti sicer malo variirajo, saj igramo tudi razne znane pesmi.

Glede idolov smo si pa precej različni, saj eden posluša Guns N' Roses, drugi The Beatles, tretji pa Ano Papedan.

Naši repertoarji zavzemajo pesmi, ki jih večina pozna, in se tudi spreminjajo glede na potrebe nastopa.

Ali mislite, da ste veliko pripomogli k tako številčni udeležbi na letošnjih šolskih plesih?

Živa glasba je v vsakem primeru bolj prijetna, saj naredi tudi malo "šova" in dijaki se takoj sprostijo.

Hvala za odgovore. Želimo vam uspešno glasbeno ustvarjanje!

Tea Kocman, 3. b
Foto: arhiv ŠGV

Zala Rojc

Gigi in Štefanja

(odlomek iz monokomedije)

Ma kej čujm Gigita?? Kej vi ste ga čuli?? Ah, dobro, ga ni.

Uglavnem, taprvo šibat u dom na kosilo. Pravjo da se po jutri dan pozna in tku je blo tudi tle. Tle se je kosilo poznalo po zajtrki! Zmerek, vsak dan je pršla župa, una goveja. Ma je bla samo na rumeno pofarbana voda s par paštami nutr. Pomoje župe ne bem jela več u življenji. Pole je zmeri pršlo neku mesu, enkrat svinetina enkrat kravetina, enkrat kurjetina. In zmerek je blo trdo ku drvo in wmaka brez okusa. Zravn je skor zmeri bla pašta, enkrat trda, drugič razkuhana! Ma edino kr je blo fino, je bla voda za pit.

Evo, po tej revšni od kosila končno odmor! Prov zmeri sm šla spat. Ma kej k samo z tri kvrte ure! Ma je grozno strog urnik u domi veste? Oziroma ku rečejo vzgojiteljji hišni red, ku se ga morš držat ku ... In tku ni blo druge ku jt pist naloge in se wčt. Ma če kej ne maram, pole je tu učenje. Tri

samo ku je hodu vzgojitl po sobah. In sm ga gledala, ma on ni gledu mene. In sem ga gledala tku s kwtm wčka, ma on še zmeri ni gledu mene. In sm pogruntala, da je gledu knjigo!

Ma sej veste kku je, k maš neki za delt, rata vse drugo zanimivo. Sm začela križanke rešavat.

In brat sm začela! Knjige so mi ratale zanimive. Je res, da te srednja šula spremeni. Ma magari da sm brala snov iz enga družga zvezka, sam da se mi ni blo treba učt une snovi, ku bi se jo morla. Sej je šlo, z dvojkami in trojkami in kšnim cvekom vmes! Eee, ma sm dobila tudi kšno petko! Pr telovadbi! Sej sm fit ne? Kukrkoli, med celimi učnimi je blo sam eno kar sm čakala – večerjo.

Ma večerja je poplačala vse zajtrke in kosila. Marička ja, zmeri je blo fino! Seveda k je kuhala tastara Berta! In ku sm se fajn najela, sm šla lpu malo

ure sedet za u kompanijo.

mizo in se učit!! Ma komu se da?? Sploh pr takmu sonci zunej. No, ma sej itak se nism nč učila. (narobe obrnjen zvezek) ma sm se delala, ku da se učim,

Če si cel dan zaprt u sobi, rataš prov malo aaa... nesocialen. In tku ku sm hodila vn v družbo, (vstane) sm u prvem letniki spoznala mojga Gigija. Pač klicu se je Lojze, po taljansko Luigi, in iz tega je pršlo Gigi. Tega sm se pej jst spomnla, veste! Sej se mu ni glih dopalo, ma koga briga, kej si misljo moški, ne? Ma je bil lep ta moj Gigi. Je biu lep ku oltar. Jz sm bla prvi, on tretji letnik. In pole, sej veste, kku je. Prvo mora punca dat malo pobude, da fanta ni strah pred njo. Ma še zmeri z zadosti dostojanstva! Da ne izpade ku ena pu... pocestnica! In tku sm nardila tud jz. Gigi je zagrabu za vabo. Me je osvaju prov po staromodno. Je bil pevc, ne glih dobr, ma tu pstmo stat. Je bil pej grozno samozavesten, prevč samozavesten! Tku mi je šou enkrat pet pod okno. Je pel neko cukrasto limonado. Kej čste slišť? Ma vam zapojm tu kalvarijo. Kr jst mam posluh. "Moja Štefanja ..." Me je blo prov sram. Moje cimre, ku so bolj neke frajlice, so se metale potleh od smeha. In še cel dom je slišu! Z vzgojitli na čelu!! Ma sej pole so nas pstili pr miri. Ztu ki on je bil mačo v tem domi in si ga noben ni upu zafrkavat. Ma smo se meli lpu jst an moj Gigi. In tku ku sm se tolko družla sz njim, sm se družla tud z njegovo klapo. (...)

Aleks Birsa Jogan

PAPIR

Kot vrtnica zelena
pesem iz papirja šelesti;
v vetru lahen dih
in močen vrisk,
naporen kakor predirljivi pljusk
težko prebrodne reke.

Trnje preizkuša neprebojnost
občutljive kože
in tišči najlepši spev,
kar daje jih vihar;
v nevihti rečnih rož,
papir, postani dah!

Foto: Martina Marinšek, 4. b

David Debevec

ZAKAJ?

Zakaj verjel bi v nesmisla smisel?

Ali iskal pri nekom bi nasvet?

Kako pride do nas zamisel?

Ali vsak človek doživi svoj razcvet?

Je kje kdo dojel že nesmisel?

Zakaj verjel bi v nesmisla smisel,

v logiko, ki sama sebe ruši,

v sladkano lepoto, katere izvor je kisel,

v vest, ki narekuje duši.

Ali iskal pri nekom bi nasvet,

ker le verjame, da ve, že če razmišlja?

Dokaži najprej sebe, nato razlagaj svet!

Resnica je vse in nič, in še to si človek le domišlja.

Kako pride do nas zamisel,

kje vsa bit izvira?

Nesmisel dela, kdor niza le misel na misel,

problem pa je v tem, da boljčimo v tla, medtem ko se nebo odpira.

Ali vsak človek doživi svoj razcvet,

je njegova volja res svobodna?

Mar imamo vpliv na to, kakšen bo razplet?

Vsaka stvar je hkrati koristna in nerodna.

Je kje kdo dojel že nesmisel,

od kod se pride nikamor, kako in kdaj?

Mar prehod iz nekoga v nič izniči strah, da bi med svetovi obvisel?

A – človek je človek, ker vprašuje: "Zakaj?"

Karmen Bogataj

SAMA

Kot otok sredi oceana
sam,
kot luna sredi neba
sama:

Dihamo isti zrak,
a živimo v vzporednih svetovih
in komu mar,
v katero širjavo gredo.

Ker te obsojam plitvih misli,
se umikaš mi s poti.
In – ne,
ne moti me.

Lažje živim v svojem svetu.
Svetu, ki mu je mar
in išče resnico.
Zato je trd in krut.

Prav zares:
moja duša je bolj mirna tam.

Ustvarjati si lažne upe,
zamižati na obe očesi
in reči "To je daleč"
in "Niha smisla".

Ne.

To ni zame.

In če je to vse, kar mi ponujaš,
ter zraven še nasvet "Sprijazni se ..."
Ne. Samota mi delala bo družbo,
ko bom sama.

Kot otok sredi oceana,
kot luna sredi neba.

Foto: Jan Skočaj, 1. a

Barbara Prinčič

"Ne molimo za zaščito pred nevarnostmi, temveč za neustrašnost, kadar se pojavijo." (R. Tagore)

Vsi imamo nekaj, česar se bojimo. To so lahko majhne reči, na primer majhne živali, kot so kača, razne žuželke ..., ali pa velike reči, ki v nas vzbujajo strah, morda tudi občudovanje. So del življenja. Vsak bi rekel, da je življenje brez nevarnosti lepše, srečnejše, toda ali bi bilo tako življenje res boljše? Ne bi morda potem nekaj pogrešali? Ne bi postalo življenje dolgočasno? Človek potrebuje izzive! Z njimi je življenje bolj dramatično. Človek potrebuje dramo! In zato večkrat naredi iz muhe slona.

Zakaj ljudje radi zamujajo? Zakaj plačajo račune zadnji hip? No, mogoče res zato, ker so malo raztreseni in pozabljivi. Ampak mislim, da predvsem zato, da lahko malo hitijo, se pritožujejo, da začutijo malo adrenalina ... Tako pač je.

To so take, lahko bi rekli, majhne nevarnosti, ki so mogoče celo dobre za življenje, je pa tudi veliko takih, ki se jih ljudje res bojijo in molijo oziroma, če posplošimo, upajo, da jih ne bodo doletele. Toda kaj takega se vedno lahko zgodi in takrat človek potrebuje nekaj, kar mu bo dajalo upanje. Nekaj, za kar se bo lahko oprijel in se ne bo vdal v usodo. Nekaj, v čemer bo ponovno videl smisel. Nekateri takrat poiščejo pomoč pri Bogu z molitvijo. Molijo za ozdravitev, za moč, da se bodo sposobni boriti naprej, čeprav bo bolelo ali bo tako hudo, da bi najraje umrli. Verjamejo, da sami ne bodo zmogli, zato ga prosijo, prosijo, prosijo, molijo za neustrašnost in upajo. Upajo, da bo kmalu bolje. Takim preizkušnjam se ne da ubežati, zato lahko le molimo za moč, da jih bomo sposobni premagati.

Manca Hvalič

"Smrt ni ugasnitev luči; ugasne svetilka, ker je prišla zora." (R. Tagore)

Tagore je znan kot pesnik, pisatelj in filozof. V njegove misli se lahko ozremo, lahko pa se v njih tudi poglobimo.

Izbrana misel mi je prav naklonjena, saj jo sama v tem času občutim. O smrti se mi namreč poraja veliko vprašanj. Ljudje smo po eni strani tako mogočna bitja, po drugi strani pa krhka in vse na koncu doleti smrt. To pa si vsak predstavlja po svoje.

Večina trdi, da po smrti ni nič, Tagore pa v danem citatu trdi nasprotno. Po smrti še vedno v nas gori luč – luč spomina na bližnjega, ki pa je zaradi fizične izčrpanosti ugasnil plamen svoje svetilke. Njegov čas je prišel, a verjamem, da je prek neke "višje sile" še vedno med nami. Njegovo prisotnost še vedno čutim, čeprav ne vem, kje točno je. Zdi se mi, kot da nekje čaka mene. Nekje že.

Za zaključek bi še rada poudarila, da je to lahko le košček resnice – resnice, ki je nihče v celoti ne ve. Zatorej ljudje, sprijaznite se s svojo majhnostjo in bodite svetilka, dokler vaš plamen še sveti.

Sara Stopar

"Če zapreš vrata vsem napakam, bo resnica ostala zunaj." (R. Tagore)

Človek se rodi nedolžen, pravijo. Ko vstopi v svet, čist in brez greha, se le pripravlja na svoje prve napake. Konec koncev je človek sestavljen iz mesa, krvi in napak – včasih pa tudi kakšne pravilne odločitve.

Vendar napake niso nič slabega. Iz njih se učimo, z njimi spoznavamo svet in tudi samega sebe. Trenutek, ko ugotoviš, da si storil napako, je zelo neprijeten. Počutiš se nevrednega pogleda bližnjega, dobrih in lepih besed, navsezadnje pa nevrednega ljubezni.

Laže se tisti, ki pravi, da je brez napak. Ali so vam znane besede: "Tisti, ki je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo?" Prav res, ta človek ne bi smel nositi modric vrženih kamnov, zakaj vsi smo grešniki. Pa vendar napake niso grehi, če le niso prehude. Ne smemo se jih bati sprejeti in se iz njih učiti. Ne smemo jim zapreti vrat, ker tako ne bomo nikoli spoznali prave resnice življenja.

To je Tagore dobro vedel. V rokavu je imel veliko dobrih misli, vem pa, da je iz rokava stresel tudi veliko napak. Če jih ne bi, te misli — ki je čista resnica — ne bi nikoli rekel.

Vsak dan naredimo vsaj eno napako, vendar za marsikatero niti ne vemo. Zanj izvemo komaj čez čas, lahko čez leta, mogoče pa je ne spoznamo nikoli. Za nekatere napake je tako tudi bolje. Če bi se pred vsakim korakom v življenju bali napak, ki bi jih s kakšno odločitvijo storili, se ne bi premaknili nikamor. Nekdo je tudi rekel, da človek, ki nikoli ni storil napake, nikoli ni storil ničesar. Ne bojim se jih, sprejemam jih v svoj svet in se poskušam iz njih kaj naučiti. Sprejemam jih, ker bi rada spoznala resnico.

Klara Kocjančič

"Življenje nam je dano, zaslužimo ga tako, da ga damo." (R. Tagore)

Misel sem izbrala, ker se me je dotaknila takoj, ko sem jo prebrala. Zame je precej aktualna, ker se velikokrat vprašam, kaj je smisel mojega življenja in kaj je smisel življenja nasploh.

Vsekakor je največji dar našega življenja prav danost, da živimo. Od časa adolescence naprej se začnemo zavedati svojega življenja, vendar nam ni pogosto jasno, zakaj živimo. Skoraj vedno razmišljamo o svojem bodočem poklicu, ali bomo imeli družino, ali bodo naši prijatelji to ostali ipd. Najgloblja resnica je, da ne bomo nikoli vedeli svojega namena, skoraj zagotovo pa drži zgornja misel.

Če hočemo živeti življenje, potem ga moramo tudi dati. Jaz razumem to misel na dva načina. Najprej moramo dati svoje življenje nekomu. Smisel življenja ni, da imaš življenje samo zase, ampak da ga deliš z nekom. Deliš ga lahko s partnerjem ali pa preprosto s prijateljem. Z njim deliš vse svoje življenjske trenutke, odločitve, dogodke ipd. Drugi pomen misli pa je, da dobesedno daš življenje – umreš. Lahko umreš za nekoga – to je nekaj najdragocenejšega, kar se lahko zgodi. Lahko pa preprosto umreš – zase. Vsak bo moral nekega dne dati življenje.

Jakob Kovačič

TOREK

Dež je padal v torek
in jaz sem kaplje gledal.

Nekatere večje,
nekatere manjše,
nekatere hitrejše,
nekatere počasnejše.

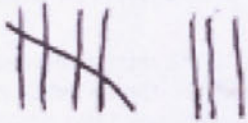
V njih sem videl svoj odsev,
a se nisem prepoznal.

Poskušal sem jih poimenovati.
Ona, on. ono, tisto, tisti, ta ...
Toda kaj, ko nima smisla.
Vse bodo padle
na ledena tla.

Padem na lastno čelo,
prebudim se iz budnega sna.
Jutri vzamem si dežnik.
Ne maram biti moker.

Foto: Jan Skočaj, 1. a

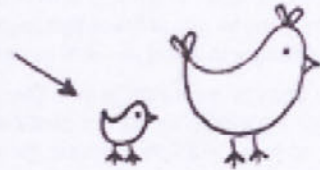
Rebusa

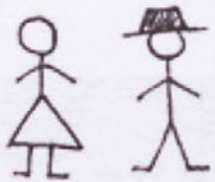
X 1 2 3

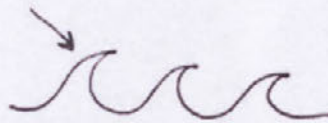
X X X X 4 5

X 6 7 8 9

X X 1 2 3 X 4 5 6 X

7 8 X

X X X X 9 10 11

Spomini ostajajo

Ura je točno enajst zvečer, prijeten sredin večer, kar je pomenilo zadnji ustni izpit, s tem zaključek mature in – ja, dokončen zaključek srednješolskih let. Spreletavajo me zelo posebni občutki, mešani. Ob vseh maturitetnih obveznostih človeka zavedanje, da se od nečesa tako pomembnega in posebnega poslavlja, malce zapusti, ampak, saj veste, slej ali prej spomini in vsa občutja pridejo na plano. Na mizi imam vse izvode Isker, ki sem jih kot članica novinarskega krožka v gimnazijskih letih prejela. O pisanju članka smo maturantje novinarji razmišljali že od začetka leta, ampak matura nas je malce "zasula" in sama nisem bila gotova, če mi bo uspelo. Predvsem, priznam, sem imela pomisleke v to smer, češ da so ta občutja, poslavljanje in "oh in sploh, sladkorna" precej klišejska. Ampak ne, zakaj vsega tega ne bi delili z drugimi (tistimi, ki jih pač zanima in bodo to prebrali) in jim predstavili, kaj vse naša četica zmore in zakaj je meni osebno tako prirasla k srcu.

Spominjam se dnevvov v prvem letniku (bolj proti koncu šolskega leta), ko smo jaz, Aljaž, Monika in Klara začeli raziskovati to ŠGV-jevsko časopisje in odkrili, da pa res obstajajo neke Iskre, čtivo za naše dijake, in kar naenkrat smo že bili izbrana četica profesorice Tatjane Božič, ki je začela (po menjavi generacije urednikov) ustvarjati Iskric. Vsekakor je pravi prepoved za nas pomenil prihod našega Aleksa na ŠGV, ki je v našem drugem in njegovem prvem letniku prevzel mesto urednika in je v veliki meri zaslužen za to, da so Iskre sedaj take, kot so. Na A4 formatu, novem "zloščenem papirju". Takih se bom vedno spominjala, ker res izgledajo, po slengovski in domače, "ful fancy, ku t'prava revija". Če so že naše Iskre take, kakšno je bilo šele ustvarjanje ... Ti sestanki, saj veste, običajno v petek v knjižnici, itak, so bili, moram reči, precej zanimivi in predvsem popestritev dneva, ki je bil lahko še tako naporen in "siten". Moram reči, da smo najprej, za uverturo, 10 minut jokali in tarnali, kako nam je hudo in koliko dela imamo, naša gonilna sila, prof. Božič, pa nas je seveda vedno potolažila z vzpodbudno besedo in tudi kakšnim čokolatinčkom (vprašajte Aljaža, kakšno motivacijsko vrednost ima to). Ampak ..., ob koncu je bilo delo skoraj vedno razdeljeno, reči so bile domenjene. Najbolj zanimive so bile metode, kako prepričati Neiskraša, da napiše članek za naš časopis ("Joj, ja no, sej bom, če mwrn. Usje za Aleksove Iskre."). Naša Monika je bila pri predlogih za metode zelo izvirna. Velikokrat smo tudi zašli v globoke debate, tudi take, ki bi jih lahko pretvorili v rumeni tisk, naša Klara pa bi pripomnila: "Joj Aleks, česa ti ne veš?", profesorica pa bi se zasmejala in rekla: "Joj joj joj, dejmo no, da ne bomo ratali preveč rumeni, ker ste tako na tekočem." ☺

Štiri leta so na gimnaziji minila hitro, zelo zelo hitro in kar naenkrat imam pred sabo kup Isker, manjkajo pa mi samo še ene – zadnje, ki grejo baje v tisk jutri. Ja, to bodo moje, Aljaževe, Klarine in Monikine zadnje Iskre, ki smo jih skupaj ustvarili s četico drugih nadobudnih Iskrašev ŠGV-ja. Ob koncu moram reči, da se vsako sodelovanje, ki obrodi sadove, ob ljudeh, ki jih imaš rad, zelo usede v srce in vtisne v spomin, saj rutina postane tvoj dom. Doma pa je vselej lepo biti in se nazaj domov tudi vedno vračati, ni res? ☺

Ob novi prerojeni ekipi, z Aleksom, še zadnje leto, na čelu, verjamem, da se bo tradicija ustvarjanja našega glasila, ki je vsekakor tudi pokazatelj prijetnega utripa na Škofijski, nadaljevala. Upam, da se bodo skozi leta rojevale take ekipe, če lahko temu tako rečem, kot smo bili zadnja leta. Za konec, malce za šalo, malce zares, poskrbim pa še za reklamo: pridite k Iskram, se splača! ☺

Manca Štekar, 4. a

Naši štirje maturantje: Klara Vrabec, Manca Štekar, Aljaž Bratina in Monika Gorjan. ☺

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

ISKR

Inv. št.
19000

Škofijska gimnazija

Semenišče Vipava

19000

Foto: Nina Petejan, 3. a

ŠKOFIJSKA GIMNAZIJA VIPAVA